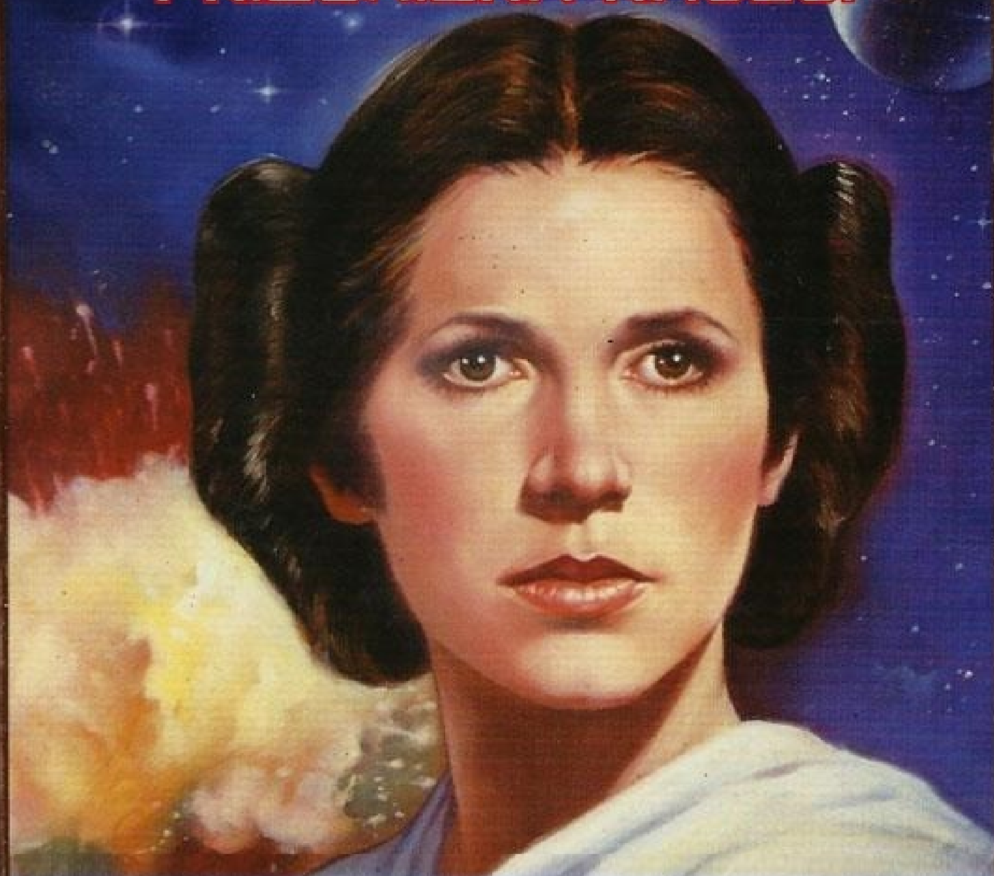
STAR WARS®

JOURNAL

PRIZONIERA RĂULUI

PRINȚESA LEIA ORGANA

JUDE WATSON

PRINȚESA LEIA ORGANA – JURNAL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
Captive to Evil by Princess Leia Organa – Journal
1998

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

NOTAREA Nr. 1

LOCAŢIA: CABINA PRIMULUI OFIŢER / NAVA CONSULARĂ *TANTIV IV*

Aş vrea să pot porni cu început, dar nu am luxul ăsta. Suntem pe cale să ieşim din hiperspaţiu deasupra planetei Tatooine şi urmează să avem treabă.

Aşa că trebuie să încep de la mijloc şi să mă întorc la început când voi putea.

Dacă citiţi copia acestei dictări, sfatul meu este să ajungeţi la subiect, rapid. Uite ce e, nu mi-a plăcut niciodată să mă învârt în jurul cozii. Treaba mea este să intru direct la subiect, iar treaba ta – oricine ai fi – este să depui documentul acesta în mâinile Rebeliunii. Promit o recompensă. Ajutorul tău este vital pentru Alianţă.

Pentru că dacă citeşti asta, cel mai probabil eu sunt moartă.

Subiectul: m-am îmbarcat pe nava Rebelă *Tantive IV* în sistemul Alderaan. Misiunea mea avea două obiective, ambele riscante. În primul rând, nava trebuia să se strecoare într-un sistem solar restricţionat, în aşteptarea unui mesaj codificat crucial.

Antilles, comandantul lui *Tantive IV*, nu era tocmai încântat să se ascundă într-un sistem în care nava lui putea fi prinsă de imperiali. Nu ezită să-mi spună că i se părea o misiune periculoasă. Căpitanul Antilles mă cunoaşte de când eram o copilă pe Alderaan, aşa că nu este la fel de respectuos cu poziţia mea de Senator şi Prinţesă cum ar fi majoritatea celorlalţi. Mă tratează ca pe un camarad şi îmi spune exact ceea ce crede. De obicei, îi apreciez onestitatea. Dar în ziua respectivă m-aş fi putut descurca şi fără ea. Nu aveam nevoie de nicio distragere. Aşa că s-ar putea să fi fost un pic cam dură cu el atunci când i-am spus răspicat că nu ştia ce miză era în joc. Fiecare nerv din corpul meu era întins la maxim, aşteptând să fie transmisă comunicarea codificată. Am trimis deja unitatea R2 la consola senzorilor. Sub acoperirea efectuării unor reparaţii, droidul putea recepţiona mesajul.

Sute de rebeli şi-au dat viaţa, astfel încât informaţiile acestea să poată ajunge la noi. I-am spus toate astea lui Antilles în timp ce mă îndreptam spre monitor.

În spatele meu, aproape că îl *auzeam* spumegând. Tonul lui fu îngheţat când îmi aminti că avea aceeaşi autorizaţie de securitate ca şi mine. Bineînţeles că avea dreptate. Şi aveam încredere în Antilles la fel de mult ca în tatăl meu sau în mine însămi. Uneori, trebuia să recunosc, nu-mi plăcea să împart responsabilitatea. Era mai uşor să controlez deznodământul atunci când eram singura responsabilă.

Aşa că i-am spus detaliile. Acesta era cel mai important secret pe care îl avea Alianţa. Într-o misiune recentă, Antilles şi cu mine auziserăm un zvon vag despre un proiect strategic imperial numit Steaua Morţii. Tatăl meu şi cu mine descoperiserăm exact ceea ce însemna proiectul respectiv – o staţie de luptă spaţială, masivă, la fel de mare ca o lună. Şi care avea o putere de foc capabilă să distrugă *planete* întregi.

Când auzi toate astea, faţa lui Antilles deveni palidă. Înţelese imediat ce armă înspăimântătoare putea fi şi ce era în stare să facă. Mă întrebă dacă era operaţională.

— Încă nu, i-am răspuns.

Dar era aproape gata. Şi singura şansă pe care o avea Alianţa, era să obţină datele tehnice ale staţiei. Asta aşteptam. Dacă strategii Rebeli puteau găsi un defect în planurile respective, am putea găsi o modalitate de a o distruge.

În afara portului spaţial, stele sclipeau în constelaţii aflate la ani-lumină de noi. Antilles şi cu mine am privit afară pentru o clipă. Uneori, în spaţiu, poţi să te simţi ca un fir mic de praf, suspendat în eternitate.

— O staţie spaţială de mărimea unei luni, spuse Antilles încet.

Nu era nevoie să-mi spună ce gândea. Ştiam. Flota noastră mică era încă în proces de organizare. Piloţii noştri spaţiali erau cu toţii foarte bine instruiţi, dar pe lângă dimensiunea flotei imperiale, eram mai degrabă o neplăcere decât amenintare.

Tocmai de aceea erau atât de importante planurile! Dacă găseam un defect, ar putea să fie tot ceea ce aveam nevoie. În plus, dacă exista ceva care făcea să îmi fiarbă sângele, acela era ca cineva să-mi arunce în faţă scenarii despre distrugere şi

întuneric. Le auzisem deja pe toate. *Nu poţi lupta cu Imperialii – sunt prea puternici. Dacă eşti Senator, nu poţi cumpăra arme pe la spatele Împăratului. E prea periculos. Vei fi prinsă. Vei pierde.* Pur şi simplu nu vreau să mai aud astfel de lucruri. Dacă aş face-o, n-aş mai putea realiza nimic, niciodată. Rebeliunea nu avea timp să asculte vorbindu-se despre şanse.

Chiar atunci, transmiţătorul emise o serie de bipuri. M-am aplecat înainte şi am lovit comunicatorul. I-am spus lui R2-D2 să se pregătească să copieze mesajul. Antilles alesese special pentru mine acea unitate R2. Droidul astromec nu era programat doar pentru reparaţii şi comunicare, ci putea rezista şi la sondele interogatorii. Nu puteam decât să sper că droidul va fi la înălţimea viitoarelor sarcini. I l-am trimis ca asistent pe droidul său însoţitor, C-3PO. El îmi transmitea progresul lui R2 prin intermediul comunicatorului, crezând că R2 făcea simple reparaţii. Acum, tot ce trebuia să fac, era să găsesc frecvenţa potrivită pentru a decoda mesajul.

Degetele îmi zburau peste taste în timp ce Antilles se îndreptă brusc spre ecranul navigaţional. Se apropia un crucişător al flotei stelare. Ne găsiseră! Mai aveam doar câteva minute înainte să ne ceară să părăsim spaţiul restricţionat – sau să tragă asupra noastră. Antilles îmi spuse că trebuia să luăm măsuri de evitare. Am refuzat. Trebuia să tragem de timp!

Ofiţerul de comunicaţii păru nervos când îl întrebă pe Antilles ce să le spună imperialilor. Trebuia să îl înţeleg. Îi trebuiseră Senatului ani de eforturi răbdătoare pentru a elabora reguli universale de implicare şi comunicare în întâlnirile dintre nave. Imperialii însă, distruseseră tot ce era decent şi corect. Te distrugeau chiar şi pentru că nu le răspundeai suficient de repede.

Antilles îi spuse ofiţerului să le spună imperialilor că nu se poate vorbi cu căpitanul. Supraveghea repararea reactorului. Era o mişcare inteligentă. Îmi putea acorda câteva minute – dacă aveam noroc – înainte să întrebe din nou. Şi îi va ţine în afara razei de acţiune, în caz că exploda reactorul.

Când am găsit, în cele din urmă, codul de transmisie corect, am lovit rapid comunicatorul şi i-am spus lui 3PO să-l alerteze pe R2. Aveam nevoie de aproximativ 90 de secunde. Dar probabil că nu am fost atât de norocoasă. Imperialii ştiau că primeam o transmisiune interzisă. Au cerut ca Antilles să

elibereze mecanismele de andocare. Tunurile lor laser ţinteau acum spre noi.

Antilles se uită spre mine. Ştiam amândoi în ce risc urma să punem echipajul. Dar amândoi ştiam şi miza aflată în joc. Trebuia să continuăm. Antilles ordonă rece.

— Repetă-le că suntem o navă consulară aflată într-o misiune diplomatică. Vom pleca de îndată ce vor fi terminate reparaţiile.

Ofiţerul de comunicaţii transpira serios acum. O linişte înmormântală se lăsă pe punte. Niciunul dintre membrii echipajului nu înţelegea de ce puneam nava într-un astfel de pericol. Ştiam cu toţii cât de periculos era să supărăm o navă de război imperială de zece ori mai mare ca dimensiuni şi putere de foc.

Imperialii au trimis o navetă spre nava noastră. M-am uitat la înregistrarea transmisiei, cu ochii arzând. Ascunse de pliurile rochiei mele, degetele îmi erau înnodate în poală. Nu voiam ca echipajul să vadă cât eram de nervoasă.

— Îmi ordonă să angajez mecanismul de abordare! Chiar *acum*, domnule!

Vocea ofiţerului de comunicaţii suna frenetică.

Eram aproape gata. Mai rămăseseră doar câteva secunde. Mi-am strâns mâinile împreună, atât de tare, încât am simţit că durerea mi-a ajuns până la umăr. Imperialii se apropiau de cala de andocare.

Antilles veni să stea în spatele scaunului meu. Nu spuse nici măcar un cuvânt şi nici nu se uită la mine. Amândoi urmăream indicatorul roşu, luminos, al înregistrării transmisiei. Bipăi, semnalând sfârşitul transmisiei. Imediat, am urlat o comandă în comunicator către 3PO, să-l decupleze pe R2-D2 de la consola de senzori şi să vină înapoi la bordul navei! Dacă intram în hiperspaţiu, putea fi suflat de pe carenă. Droidul ăla enervant de protocol continuă să ezite. I-am strigat să se pună în mişcare. Antilles dădu nerăbdător ordinul de începere a pregătirilor pentru intrarea în hiperspaţiu. Între timp, nava se cutremură când Imperialii ne distruseră clemele de abordare. Vocea emoţionată a lui 3PO se auzi pe legătura de comunicaţii. R2 era înăuntru! Bine, recunosc – am *rezolvat-o* la limită.

Antilles se întoarse şi dădu ordin să se transmită imperialilor că am primit o transmisiune de urgenţă care ne

solicită ajutorul.

— Hiperviteză, îi spuse el navigatorului.

Stelele se repeziră spre noi, iar galaxia deveni o amintire în doar câteva secunde. Scăpaserăm – la limită. Şi, fără îndoială, neascultarea ordinelor va fi difuzată către alte distrugătoare imperiale, care vor fi pe fază. Dar aveam planurile!

Antilles se lăsă pe scaunul de lângă mine, de parcă l-ar fi durut oasele.

Mă informă că tocmai îi adăugasem zece ani la vârsta pe care o avea.

Ăsta era Antilles – îl băgasem la înghesuială, fără niciun avertisment. Iar acum, informaţiile de la bordul navei puneau în pericol fiecare membru al echipajului. Dar nu putea totuşi să nu mă tachineze. Mă întrebă în ce zonă restricţionată, la fel de periculoasă, voiam să mai pătrundă în continuare.

— Tatooine, i-am răspuns.

Ştiam că va fi surprins. De ce ne îndreptam spre o planetă izolată, dintr-un sistem îndepărtat? Gemu şi se ridică.

— Povesteşte-mi mai târziu, spuse el.

Trăise destule pentru o singură zi. Se duse să examineze mecanismul avariat al clemelor de abordare.

Era mai bine să fie îngrijorat doar unul dintre noi. Pentru că, odată ce ajungem la Tatooine, misiunea mea era să îl localizez pe Generalul Obi-Wan Kenobi. Nu avea să fie uşor. Se spunea că, după Războaiele Clonelor, Cavalerul Jedi devenise pustnic.

Iar Tatooine era plină de pericole. Era puţin populată, în mare parte de fermieri de umiditate şi comercianţi Jawa. Iar Oamenii Nisipurilor erau prădători feroce, cutreierând deşeurile Jundland, acolo unde fusese văzut ultima dată Obi-Wan.

Dar găsirea Generalului Kenobi nu era cea mai mare problemă a mea. Trebuia să-l conving să se alăture Rebeliunii. Dăduse totul în marile bătălii din Războaiele Clonelor. Acum era un om bătrân şi, dacă merita cineva linişte, acela era Obi-Wan. Va trebui să-i cer ceva ce nu am dreptul să-i cer. Dar o voi face.

Aud motoarele inversând. Ieşim din hiperspaţiu. Ar trebui să ajung pe punte. Şi apoi, pe Tatooine. Stai puţin – tocmai a fost anunţată prin difuzoare o alertă de luptă! Ce se întâmplă?

Căpitanul Antilles tocmai mi-a spus vestea proastă prin comunicator. Nu vom mai ajunge pe Tatooine. Imperialii ne-au

urmărit prin hiperspaţiu. Chiar acum eram traşi de o undă tractoare pe *Devastator*. În doar câteva minute vom fi abordaţi de trupele imperiale. Trebuie să fie un trădător la bord, care să fi instalat un dispozitiv de urmărire sau care să fi transmis coordonatele navei noastre.

Aş vrea să-l prind pe şobolanul ăla! Dar nu mai este timp. Acum se trage asupra noastră.

Antilles încercase să fugă de ei, dar *Tantive IV* pur şi simplu nu avea puterea unui distrugător.

Misiunea mea era clară. Trebuia să scap de planurile Stelei Morţii aflate pe nava asta!

NOTAREA Nr. 2

LOCAŢIA: CABINA PRIMULUI OFIŢER / NAVA CONSULARĂ TANTIV IV

Bine, Leia, acum gândeşte. Dacă exista un lucru pentru care aveam un respect sănătos, acela era atenţia Imperiului pentru detalii. Dacă vor cerceta nava, nu numai că mă vor găsi – dar vor găsi şi unitatea R2. Odată ce descopereau că planurile nu se aflau în computerul navei, vor scana băncile de memorie ale tuturor droizilor.

Trebuia să existe o altă cale...

Imperialii ne-au blocat comunicaţiile. Vor urmări de asemenea şi lansarea oricăror capsule de evacuare. Dacă au forme de viaţă la bord, le vor distruge, transformându-le în nanopulbere spaţială. *Forme de viaţă...* Cum rămâne cu droizii?

LOCAŢIA: BABORD / SCARA CARE DUCE SUB PUNTE

Căpitanul Antilles îmi acceptă planul. Să ai încredere într-un droid poate fi riscant – chiar nesăbuit – dar nu aveam de ales. Ordonă o luptă de rezistenţă pe scară largă cu trupele de şoc imperiale care îşi croiseră deja drum prin uşile de îmbarcare ale navei. Sunt deja la bord.

Mă îndrept spre rezerva de lucru din coada navei. Acolo, am localizat unitatea R2, i-am programat coordonatele probabile unde putea fi găsit Generalul Kenobi pe Tatooine. Apoi mi-am înregistrat mesajul holografic. I-am cerut ajutorul Generalului Kenobi şi i-am explicat că trebuie să aducă unitatea R2 pe Alderaan pentru a fi deprogramată. *Acestea sunt cele mai disperate momente ale noastre*, i-au spus. *Eşti singura noastră speranţă*. L-am trimis pe R2 la capsulele de evacuare. Antilles va apăra puntea pentru a putea să elibereze şi restul capsulelor, imediat ce pleacă R2. Asta ar putea să-i deruteze pe imperiali – vor scana după forme de viaţă. Dacă nu era niciuna la bord, ar putea presupune că a fost o defecţiune. Ştiu că şansele de succes sunt mici. Droidul nu va trebui doar să scape de navele imperiale care înconjurau *Devastatorul*, ci va trebui să-l

localizeze pe Obi-Wan fără să fie furat sau reprogramat de către fermierii sau gunoierii Jawa de pe Tatooine. Dar şansele sunt doar nişte formule matematice, calculate pentru a oferi oamenilor motive ca să nu mai încerce.

Fumul începe să umple subsolurile. Nava se clatină la fiecare explozie. Pot auzi sunetul luptelor corp la corp. Probabil că imperialii sunt pe aproape.

Mi-am păstrat deschis comunicatorul. Chiar acum aud o voce familiară le care ordonă trupelor de şoc să cerceteze nava pentru a mă localiza. Darth Vader este la bord. Asta nu este o veste bună. Imperialii trebuie să ştie ceva. De ce altfel ar fi urmărit Lordul Întunecat Sith o simplă navă de transport? S-ar putea să ştie că am obţinut planurile Stelei Morţii? Până acum, am scăpat de închisoarea imperială şi de interogatorii. Poziţia mea de Senator mi-a dat imunitate diplomatică şi m-a scos din unele situaţii extreme în trecut. Am putut călători prin galaxiei pentru a recruta membri noi pentru Rebeliune, să transport provizii şi arme, şi să dejoc planurile imperiale – totul fără a fi prinsă. Dar, dacă mă găseşte Darth Vader, mă îndoiesc că de data asta voi mai scăpa cu imunitatea diplomatică. Nava de război imperială nu ar fi acţionat atât de agresiv dacă nu erau convinşi că *Tantive IV* era o navă Rebelă.

Vin după mine. Nu mă mai pot ascunde mult timp. S-a terminat cu diplomaţia. De data asta îl voi întâlni pe Darth Vader cu un blaster în mână.

NOTAREA Nr. 3

LOCAŢIA: CABINA ECHIPAJULUI / DISTRUGĂTORUL IMPERIAL *DEVASTATORUL*

Căpitanul Raymus Antilles a murit. A murit curajos. Antilles a refuzat să dezvăluie orice informaţii despre mine sau despre Alianţa Rebelilor. A insistat până în ultima clipă că *Tantive IV* era o navă consulară aflată într-o misiune diplomatică.

Nu m-am putut ascunde mult timp de trupele de şoc. M-a găsit o echipă şi m-a lovit cu un blaster neutralizator. Cel puţin am reuşit să-l lovesc în plin pe unul dintre ei înainte să mă prindă. Dacă trebuia să-i dobor pe rând pe imperiali, o voi face cu multă plăcere. Mi-au legat mâinile şi m-au dus imediat la Darth Vader. Eram încă puţin ameţită de la lovitura de blaster, dar vederea Lordului Întunecat Sith fu suficientă pentru a-mi limpezi imediat capul. Îl mai văzusem înainte. El era singurul imperial care mă descuraja. Exista ceva deranjant la el, o energie întunecată, ca un vânt rece care aduce răul. M-a pălmuit pe ambii obraji.

Nu-l voi lăsa să mă intimideze. Nu-l voi lăsa să-mi vadă sau să-mi simtă frica. Pe asta contează el. Pe frică. Nu va obţine aşa ceva de la mine. Nu i-am dat şansa să vorbească primul. Nu merită niciun pic de curtoazie diplomatică. L-am numit *băiatul bun la toate* al Împăratului. I-am aruncat cuvintele în faţă ca pe o batjocură.

Mătuşele mele mă învăţaseră întotdeauna importanţa prime impresii bune. El nu reacţionă. Nu o făcea niciodată. Existau atât de multe părţi artificiale care-l ţineau în viaţă, încât să nu mai existe omul? Pare mai degrabă droid decât om, datorită mecanismului din masca respiratorie. Cu o voce fără tonalităţi, îmi spuse că sunt trădătoare şi spion Rebel. Le spuse trupelor de şoc să mă ducă de acolo.

Acum sunt ţinută într-o cabină a echipajului de la bordul *Devastatorului*. Am un sentimentul neliniştitor că Vader are planuri speciale pentru mine. Aşadar, aţi putea spune că situaţia este gravă. Dar singurul la care mă pot gândi este R2-D2.

Viitorul nostru este închis în băncile lui de date. Şi acum, că Antilles este mort, eu sunt singura care ştie că R2 este pe Tatooine.

Copia mea de rezervă este acest înregistrator de date. Tatăl meu, Viceregele Bail Organa, mi l-a dat când eram pe Alderaan. A vrut să-mi consemnez activităţile de Senator pentru Arhivele Istorice de pe Alderaan. Şi mi-a mai spus că activitatea de înregistrare zilnică mă va ajuta să-mi organizez gândurile şi să analizez evenimentele.

Tata este bun la istorie şi analiză.

Dar nu va *fi* nicio istorie dacă vor câştiga imperialii! Iar analiza este un lux pentru care nu am timp acum. Aşa că am decis să folosesc jurnalul pentru a ţine evidenţa strategiilor şi planurilor. Este un risc. Dacă îl găsesc imperialii, pot paria că decodificatorii lor se vor arunca asupra lui ca o turmă de mynocki.

Designul datapadului este inteligent. A fost creat pe planeta mea natală...

Alderaan este bine cunoscută pentru designerii săi inovatori. A fost conceput iniţial pentru ca naturaliştii care efectuau călătorii lungi, să-şi poată înregistra observaţiile. Poate încărca miliarde de biţi de date vocale, poate merge luni întregi fără a fi reîncărcat, are dimensiunea unei palme şi este mai uşor decât o trestie goală. Se potriveşte în catarama centurii şi nu este detectat de arme sau de scanere.

Cu alte cuvinte, este perfect pentru nevoile mele. Pot să păstrez o evidenţă la zi a strategiilor Rebeliunii. Deci, dacă unitatea R2 nu va ajunge la Generalul Kenobi, atunci înregistrarea aceasta va arăta că datele tehnice ale Stelei Morţii există. Chiar dacă sunt captivă, voi găsi o modalitate de a-l trimite pe Alderaan. Am trecut prin prea multe; s-au pierdut prea multe vieţi. Informaţiile trebuie să ajungă acolo! De dragul Rebeliunii şi pentru Raymus Antilles. Asta îmi aduce aminte...

Promisem să mă întorc la începuturi. Acum ar putea fi cel mai bun moment. Nu ştiu ce urmează. Dar măcar pot să povestesc cum am ajuns aici.

Antilles şi cu mine eram în misiune la Ralltir atunci când am auzit pentru prima dată cuvintele *Steaua Morţii*. La vremea respectivă eram într-o situaţie grea.

Pretindeam că suntem într-o misiune de caritate, purtând

provizii medicale. Dar, de fapt, eram acolo pentru a întări Rebeliunea. Auzisem că foarte multe persoane de pe Ralltir erau împotriva Imperiului, iar Consiliul lor Superior simpatiza în secret cu Alianţa. Asta era o veste bună pentru noi. Ralltir ar fi putut deveni un avanpost Rebel puternic, dar aveau nevoie de ajutorul nostru. Dacă le puteam aduce provizii medicale şi echipamente militare, ar fi putut rezista împotriva forţelor Imperiului. Ralltireanii erau cunoscuţi pentru înverşunarea şi integritatea lor. Exact ceea ce avea nevoie Alianţa Rebelilor. Aşa că am aterizat pe planetă, cu cala plină de procesoare pentru turbolaser şi echipamente pentru operaţiuni militare. Din păcate, flota imperială ajunsese la planetă înaintea noastră. Declaraseră stare de urgenţă, ceea ce însemna că trebuia să plecăm imediat. Dar, mai întâi, Lordul Tion, comandantul grupului operaţional imperial, ne ameninţă că va cerceta nava.

Era timpul să blufăm, i-am spus lui Antilles. Am scos punga de trucuri de Prinţesă şi am aruncat primprejur cuvinte precum *misiune diplomatică* şi *privilegii senatoriale*. Am plecat în foarte scurt timp.

Antilles nu fusese atât de sigur. Tion nu era fost cel mai inteligent oficial, dar nu trebuia să facem greşeala de a-l subestima. Iar Antilles auzise că sosea chiar Darth Vader pentru a sparge orice rezistenţă de pe Ralltir.

Cu atât mai multe motive să ne grăbim, am argumentat eu.

Mă puteam descurca cu Lordul Tion. Mai avusesem de-a face cu el înainte. Servise pentru scurt timp într-un comitet din Senatul Imperial, înainte să primească o funcţie chiar de la Împărat. Acum era unul dintre tinerii *comandanţi* ai Imperiului – sau ar trebui spun *reptilă*?

În Imperiu, gunoiul plutea întotdeauna deasupra. La fel ca într-un iaz toxic.

Antilles fu în cele din urmă de acord cu planul meu. Dar insistă să meargă cu mine la întâlnirea cu Lordul Tion. Că tocmai vorbeam despre cineva care îţi întoarce stomacul pe dos. Tion emana politeţe în timp ce ne ameninţa cu percheziţia şi confiscarea. Aş fi dorit să-l apuc eu pe *el* – chiar de gâtul ăla sfrijit! Dar deveni clar că Tion avea un alt motiv pentru ameninţările sale. În mintea lui perfidă, credea că dacă s-ar căsători cu o prinţesă, ar putea să câştige putere în guvernul

Imperial.

Din păcate, prinţesa pe care o avea în minte eram chiar eu. Dacă aş fi fost de acord să-l întâlnesc singur la cină, nu mi-ar mai fi percheziţionat nava. Din fericire, nu a trebuit să mă confrunt cu un astfel de sacrificiu pentru cauza Rebeliunii. În apropiere izbucni un schimb de focuri şi ni se ordonă să părăsim centrul administrativ. Ne îndreptam spre speederul nostru când am dat peste un Rebel rănit. El ne-a spus că schimbul de focuri a fost o diversiune pentru a putea ajunge la mine. În creierul său erau imprimate prin hipnoză informaţii vitale pentru Alianţă.

Nu ştiam pe atunci, dar acea informaţie vitală era despre existenţa Staţiei de luptă *Steaua Morţii*. Tot ce ştiam pe atunci era că trebuie să-l luăm de pe Ralltir. Nu ne-a fost uşor. Mai ales când a apărut Darth Vader. Bănuia că schimbul de focuri a fost o diversiune şi era gata să cerceteze nu numai *Tantiv IV*, ci şi speederul meu, unde se ascundea Rebelul rănit.

Imperialii erau, pe atunci, mai preocupaţi de lege. Sau ar trebui să spun, mai preocupaţi de *aparenţa* respectării legii. Încă încercau să cucerească părţi ale galaxiei cu mită şi promisiuni false. Aşa că trebuiau a-şi păstreze imaginea.

I-am amintit lui Vader că Tion era responsabil pe Ralltir, ştiind că Vader va trebui să obţină permisiunea lui Tion pentru a cerceta. Totul trebuia făcut legal, astfel încât să nu existe întrebări în Senat. El ne porunci să aşteptăm. Nici chiar eu nu puteam risca să-l sfidez pe Darth Vader. Antilles şi cu mine eram prinşi în capcană. Rebelul rănit fu cel care ne-a dat o cale de scăpare. Ne-a spus că Imperialii erau pe punctul de a impune o supraveghere pe scară largă a tuturor comunicaţiilor din centrul administrativ. Asta însemna că fiecare cuvânt pe care îl spuneam era monitorizat şi înregistrat. S-ar putea spune că era o veste proastă. Dar ştiam că o puteam transforma într-un avantaj. Dacă Imperialii voiau să tragă cu urechea la conversaţia noastră, de ce nu să le spunem ceea ce voiau să audă?

M-am gândit că nu pot greşi contând pe vanitatea lui Tion. De îndată ce am ştiut că vom fi auziţi, i-am spus lui Antilles că, dacă Tion îmi va percheziţiona nava, tatăl meu va fi furios şi îi va interzice lui Tion să viziteze Alderaan. Dar, dacă *nu mi-ar fi* percheziţionat nava, ar şti că este un adevărat domn. M-am asigurat că spun toate astea cu o voce calmă şi blândă. Da, pot

adopta un ton de *doamnă*, dacă trebuie. Chiar şi pentru un vierme imperial.

Antilles şi cu mine am schimbat o privire fără cuvinte. Va cadea Tion în capcană? Va fi suficient de prost încât să ne dea drumul?

În câteva minute eram plecaţi.

Mai târziu, pe Alderaan, eu şi tata am discutat despre ce trebuia să facem în continuare. Datorită Rebelului, care îşi revenise de pe urma rănilor, acum ştiam despre Steaua Morţii. Aveam nevoie de mai multe informaţii. Şi de cineva suficient de prost ca să ni le dea. Cineva susceptibil la linguşiri. Cineva care să vrea să ne impresioneze. Lordul Tion reapăru chiar la timp.

La început, am fost iritată că eram obligată să-l distrez. Dar, poate că o cină intimă de familie era tot ce ne trebuia. L-am servit cu toate delicatesele de pe Alderaan. Şi i-am promis tatălui meu că voi fi politicoasă. Asta era modalitatea de obţinere a informaţiilor de la şobolanul ăla. O mică linguşire fu de ajuns. Imediat după ce mi-a propus căsătoria – şi mâncarea mi-a căzut greu în stomac – Tion începu să se laude cu arma supremă secretă.

În mod prostesc, lăsă să-i scape o informaţie crucială. Planurile detaliate ale Stelei Morţii se vor afla pe următorul transport, îndreptându-se spre seifurile imperiale. Bine, recunosc – exact atunci am făcut şi eu o greşeală stupidă. Scuza mea era că Tion mă călcase pe bătături. Era atât de arogant! Atât de sigur de puterea Imperiului. Mă enervase. Am avut o scăpare şi i-am spus proiectului pe nume – *Steaua Morţii*. Tion ştiu imediat că trebuia să fiu o Rebelă, nu exista altă cale ca eu să cunosc numele de cod. Îşi scoase blasterul. Dar nu se aşteptase să-i reziste o prinţesă.

Uneori, este util să fiu subestimată. M-am aruncat spre Tion. Ne-am luptat pentru blasterul lui, care s-a descărcat şi el a murit. Nu am remuşcări. În rolul său de comandant al lagărului de muncă, Tion fusese responsabil pentru moartea şi suferinţa unor numeroase populaţii. Ar fi continuat să provoace mai multe nenorociri inocenţilor. La ei mă gândesc când îmi amintesc de acel moment.

Tata şi cu mine am trimis vorbă la baza Rebelilor şi fu pusă la cale o mare bătălie. Mulţi dintre ai noştri au murit. Dar planurile au fost capturate. Mi-au fost transmise pe *Tantive IV*.

Restul îl ştiţi...

Acum, aştept să trimită Vader după mine. Era pentru prima dată când mă numise trădătoare. Şi nici uciderea unui soldat din trupele de şoc nu mă va ajuta să susţin că sunt doar un Senator.

Dar cred că cel mai bine era să-mi blufez o cale de scăpare. Oricât de tare ar fi, Vader va încerca să mă intimideze. Voi continua să acţionez ca şi cum aş avea în spate autoritatea Senatului. Vader nu avea nicio dovadă reală. Şi exista o mare diferenţă între a avea simpatii pentru Rebeli şi a fi un agent Rebel activ. Dacă va putea dovedi că sunt agent, va putea pretinde că are dreptul să mă închidă. În plus, dacă continuam să insist că sunt doar un Senator, în ciuda tuturor dovezilor contrare, s-ar putea ca asta să-l înfurie pe Vader. Iar ăsta este un gând foarte plăcut.

Mi-am înfăşurat părul în stilul casei regale de pe Alderaan. Mi-am aranjat hainele şi am încercat să mă gătesc cât mai bine posibil. Acum adopt posturile regale cele mai reci, de care sunt în stare. Sunt gata să mă confrunt cu Lordul Întunecat.

NOTAREA Nr. 4

LOCAŢIA: CABINA ECHIPAJULUI / *DEVASTATORUL* / PE ORBITĂ ÎN JURUL STAŢIEI *STEAUA MORŢII*

Am văzut-o. Am văzut Steaua Morţii. Tion nu exagerase, în cazul ei. Este imensă, la fel de mare ca o lună de clasa a patra. Răul emana din ea ca un val de gheaţă. Darth Vader mă adusese la fereastră. Stătea aproape de mine, urmărindu-mi faţa, când am aruncat prima privire. Îmi dădeam seama că voia să fiu speriată de vederea ei. Aşa că i-am spus că îmi pare rău că-l dezamăgesc. Dacă voia să leşin la vederea măreţiei imperiale, pur şi simplu nu eram genul care să facă aşa ceva.

În plus, cu cât devin mai mari armele imperiale, cu atât mai jalnici par ei. Respiraţia îi şuieră în spatele meu. Sunetul îmi îngheţă sângele. Auzisem că atunci când o aud, chiar şi cei mai cruzi războinici imperiali se grăbesc să se adăpostească.

— Cuvinte curajoase pentru o Prinţesă care nu are un tron după care să se ascundă, îmi spuse Vader.

Adăugă că s-au dus zilele în care eram protejată. Eram trădătoare şi spion, şi urma să fiu tratată ca atare.

I-am sugerat să i se adreseze Împăratului înainte să mai ia decizii. La urma urmei, se zvonea că era incapabil să facă o mişcare fără aprobarea stăpânului său.

El nu îmi răspunse. Respiraţia i se auzea în spatele măştii. M-am uitat fix în ochii căştii, ochii ca ai unei insecte uriaşe. Goi. Negri. Fără emoţii.

Bătălia voinţelor cu Vader era, de asemenea, o luptă a nervilor. Este mai puternic decât mine – deocamdată. Dar nu-l voi lăsa niciodată să afle asta. Bravada poate înlocui uneori vitejia. Sunt în dezavantaj. Sunt prizoniera lui. Cred că cea mai bună tactică a mea va fi să arăt dispreţ faţă de autoritatea sa, cu fiecare cuvânt, cu fiecare suflare. Îi voi răspunde pe potrivă, batjocură pentru batjocură. Mă gândesc la distrugerea echilibrului emoţional al lui Darth Vader ca la o provocare personală!

Îmi spune că Steaua Morţii este destinaţia noastră. Dar deja ghicisem asta.

— Şi dacă nu colaborezi, ar putea fi ultimul tău loc de odihnă, spuse el.

Mi-am spus să fiu calmă. Pierderea cumpătului sau strigătele i-ar face pe plac mult prea mult. Aşa că i-am întors spatele. I-am spus că tocmai a ameninţat un membru al Senatului Imperial. Asta era o infracţiune care se pedepsea.

Desigur, blufam. Împăratul nu l-ar pedepsi niciodată pe Darth Vader, şi o ştiam amândoi. El oftă, de parcă l-aş fi plictisit. Îmi spuse că îmi irosesc timpul şi pe al lui. Le făcu un semn oamenilor săi şi m-au dus jos.

Aşa că, iată-mă întoarsă într-o cabină a echipajului, aşteptând. Vader credea că închiderea mea pe Steaua Morţii era o pedeapsă înfricoşătoare. Dar greşea.

Aducerea mea pe cel mai bine păstrat secret al Imperiului s-ar putea dovedi a fi o greşeală fatală. Eram pe punctul de a obţine o imagine de ansamblu a celei mai formidabile arme a lor. Aş putea fi capabilă să ajut Rebeliunea de pe Steaua Morţii mai mult decât de oriunde altundeva.

Acum, jurnalul meu a devenit şi mai important. Voi ţine ochii şi urechile deschise. Voi înregistra fiecare observaţie. Voi număra trupele, şi transportoarele, şi armele. Şi dacă nu voi putea părăsi staţia, mă voi asigura că jurnalul supravieţuieşte şi voi găsi o cale să ajungă în mâinile Rebeliunii.

Nu existau porturi spaţiale în staţia asta, dar aud zgomotul activităţii de andocare.

Am aterizat pe Steaua Morţii.

NOTAREA Nr. 5

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE AA23 / STEAUA MORŢII

Acum sunt închisă într-un bloc de detenţie, într-o celulă securizată. Nu mi s-a dat nicio şansă să protestez. Am fost împinsă înăuntru şi uşa şuieră în spatele meu.

Aterizaserăm într-o cală de andocare imensă, cea mai mare pe care o văzusem vreodată pe o staţie spaţială. Am numărat cel puţin cincizeci de nave de luptă TIE, aliniate în formaţie de decolare. Trebuiau să fie mai multe. Cred că existau hangare suplimentare prin toată cala de andocare. Paznicii m-au grăbit să trec pe lângă trei nave de transport mari, care erau descărcate.

Am mers pe un coridor lung care şerpuia din cala de andocare în unghi drept. După aproximativ o sută de metri, am făcut un viraj la dreapta. Liftul aerian era la încă vreo sută de metri, pe un coridor foarte folosit. Era posibil ca staţia spaţială să nu fie complet operaţională, încă, dar este plină cu personal.

Am văzut echipe de trupe de şoc, precum şi ofiţeri de rang înalt. Erau, de asemenea, tehnicieni şi alte tipuri de personal. Toată lumea părea foarte ocupată.

Impresia mea era că Steaua Morţii este o staţie pe mai multe niveluri, construită în jurul unui nucleu central. Ar putea exista chiar şi pasaje aeriene în acel nucleu, astfel încât navele să se poată deplasa dintr-un cuadrant în altul.

Liftul aerian se deschise direct în blocul închisorii. Imediat în faţa uşilor se afla un centru de comandă. Cred că era singura ieşire din bloc, deci încercarea de evadare ar trebui să ţină cont de asta. În centru se aflau patru soldaţi din trupele de şoc şi un gardian principal, aflat la postul central. Acolo se aflau mecanismele de activare a celulelor. Data viitoare când voi fi scoasă din celulă, voi număra din nou, pentru a vedea dacă numărul gărzilor este standard sau neobişnuit.

Acum trebuia să aştept şi să fiu atentă la şansa mea de scăpare. Descoperisem deja că celula are exact cinci paşi de la un capăt la altul. Patul este bun, dar nu mă pot odihni.

Inactivitatea a fost dintotdeauna dificilă pentru mine, în ciuda încercării mătuşilor mele de a introduce cu forţa răbdarea în firea mea.

Pe Alderaan, Tia, Rouge şi Celly ar spune: *Orice acţiune este o prostie fără o analiză prealabilă*. *Aşteaptă şi învaţă, Leia – şi învaţă-te să aştepţi*.

Nu am timp să aştept! aş striga eu. Pot învăţa şi în timp ce merg.

Dar acum, iată-mă, aştept. Singurul lucru la care mă pot gândi este dacă acel droid mic a avut sau nu succes. Cum îşi putea găsi drum către Generalul Kenobi în vastele deşeuri Jundland?

A trebuit să fac o pauză. Tocmai m-a părăsit respiraţia. Mi s-a părut brusc că sufletul mi se extinde şi mă cuprinse un sentiment puternic. Venise din adâncul meu. Îmi vorbea, dar nu avea voce.

Îmi spuse că R2 va reuşi. Că va ajunge la Obi-Wan Kenobi.

Nu ştiam de unde venise sentimentul acela. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva. Asta îmi aminteşte de poveştile pe care mi le spunea tatăl meu, despre Cavalerii Jedi, despre acel element pe care ei îl numesc *Forţa*. Ceva care ne înconjoară şi ne leagă de tot ce se află în univers. Simt o nouă forţă în corpul meu, o nouă sfidare în mintea mea. Era aproape ca şi cum însuşi Obi-Wan îmi spunea să aştept.

Nu conta dacă venea de la Obi-Wan sau de la ceva aflat în mine. Era ceva ce puteam folosi. Puteam…

NOTAREA Nr. 6

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE / STEAUA MORŢII

Am pornit înregistratorul de date, astfel încât să prindă momentul când a intrat Darth Vader în celula mea, mi-am ascuns reportofonul şi l-am ţinut în funcţiune.

Vader: Ah, Prinţesă Leia. Îmi pare rău să vă deranjez odihna. Veţi avea nevoie de ea. Mi-e teamă că sesiunile de interogatoriu nu vor fi plăcute.

Leia: Vader, cer să ştiu sub autoritatea cui sunt ţinută prizonieră într-o celulă. Ce crimă am comis? Sau mai bine zis, ce acuzaţii ai *fabricat* pentru a mă ţine aici? Odată ce Senatul Imperial va auzi despre asta...

Vader: Nu mai este nimeni care să protesteze, Prinţesă Leia. Împăratul a abolit Senatul Imperial.

Leia: Este scandalos! Ca să nu mai vorbim despre Regulamentul de Organizare al Consiliului. Împăratul arătă dispreţ pentru legile noastre, este adevărat, dar acum a mers prea departe, chiar şi pentru el.

Vader: Nu mă interesează părerile tale, Prinţesă Leia. Sunt interesat de planurile Stelei Morţii. Ce ai făcut cu ele?

Leia: Nu ştiu la ce te referi. Şi m-am săturat să-mi fie pusă aceeaşi întrebare, în mod repetat. Acum, dacă nu te deranjează...

Vader: Îi căutăm pe droizii ăia de pe Tatooine. E doar o chestiune de timp până să-i găsim. Arăţi consternată, Prinţesă Leia.

Leia: Nu prea. Dacă doriţi să căutaţi câţiva droizi prin galaxie, n-aveţi decât. Dar trebuie să spun că sunt confuză. Mi se pare ciudat că doreşti atât de mult să găseşti acele planuri. Tu însuţi mi-ai spus că Steaua Morţii este de neînvins. Aşa că, de ce îţi pasă de planuri?

Vader: Nu divaga, Prinţesă...

Leia: Stai puţin, chiar încerc să înţeleg asta. Este o eroare de logică. Şi nu-i aşa că te mândreşti cu logica ta, Vader? Ar putea să devină iraţional Darth Vader? Eşti *sub* presiune... Poate fi atât de obositor să-i lingi cizmele Împăratului.

Vader: Tu eşti iraţională, dacă vei continua să blufezi. Vorbeşte cât vrei, dacă asta te amuză. Vom afla tot ce ştii. Inclusiv locaţia bazei ascunse a Rebelilor.

Leia: Ai nevoie de un aparat auditiv nou pentru casca aia, Vader? Deja ţi-am spus – eram într-o misiune diplomatică. Poate că ai mai auzit termenul ăsta. Văd că trebuie să explic conceptul. Este cazul în care formele de viaţă folosesc *inteligenţa* şi *raţiunea* pentru a-şi rezolva diferenţele de opinii. Concepte necunoscute pentru imperiali, recunosc asta, dar restul universului depinde de ele. De aceea va cădea Imperiul, în cele din urmă.

Vader: Mă dezamăgeşti, Prinţesă Leia. Tachinările şi ameninţările sunt armele unui copil.

Leia: Sunt Senator al Curţii Imperiale! *Cer* să fiu eliberată. Când va auzi tatăl meu, Viceregele Bail Organa de Alderaan, despre asta...

Vader: Mă tem că tatăl tău nu te poate ajuta, Prinţesă. *Tantive IV* a fost transformată în praf spaţial. M-am asigurat că s-a răspândit vestea că nimeni de la bord nu a supravieţuit. Tatăl tău crede că eşti moartă.

Ţipătul acela şi zgomotul de încăierare pe care tocmai l-aţi auzit... Arată momentul în care mi-am pierdut firea. Nu m-am putut abţine. Gândul la durerea tatălui meu m-a făcut să reacţionez. O furie fierbinte îmi cuprinse tot corpul şi m-am aruncat spre Vader. Voiam să-i smulg masca respiratorie de pe cap. Voiam să-i văd ochii, să văd adevăratul om – sau animalul – de sub cască. Voiam să-l demasc.

Voiam să-l omor.

L-am luat prin surprindere, iar degetele mele au găsit marginea de sub gulerul căştii lui. Aproape că am reuşit să i-o smulg. Dar m-a împins înapoi. Puterea lui era extraordinară. Păru să mă propulseze o forţă suplimentară şi am zburat înapoi prin celulă, izbindu-mă de perete. Zgomotul acela puternic de la sfârşitul luptei a fost sunetul pe care l-am scos când m-am lovit de perete. Înregistratorul mi s-a oprit odată cu impactul. Am noroc că nu s-a spart.

Ce tot spun? Am noroc că nu mi-am spart *capul*.

Îmi ţiuiau urechile în timp ce îl vedeam pe Vader ridicând pumnul înmănuşat. M-am uitat fix la el, provocându-l să mă

lovească. Dar pumnul îi căzu în lateral. Vader stătea deasupra mea, respirând doar. De obicei, este greu de spus când cineva care poartă o mască este supărat la tine. Dar am avut senzaţia clară că Lordul Întunecat spumega. Bun. Lasă-l să fie nervos.

Păru complet calm când mi-a spus că voi regreta ceea ce am făcut. Poate că o sesiune cu un droid interogator imperial mă va învăţa importanţa respectului.

Apoi a plecat, cu uşa închizându-se şuierând în spatele lui.

Auzisem vorbindu-se despre droizii ăştia – dispozitive de tortură inventate de minţi imperiale diabolice. Se spune că pot produce dureri de neimaginat. Dureri atât de intense, cum nu mai fuseseră experimentate până acum – mai rău decât durerea oricărei boli sau răni cunoscute în univers. De aceea foloseau imperialii droizi – nu exista niciun pericol să intre în calcul mila umană.

Dar voi putea să suport tortura, dacă va fi cazul. I-am văzut pe imperiali provocând dureri oribile civilizaţiilor din întreaga galaxie. Le-am văzut metodele de *purificare*. Dacă alţii pot suporta, pot şi eu.

Dar de ce să aştept să se întâmple? Evadarea *pare* întotdeauna imposibilă – până când reuşeşte. Este Steaua Morţii chiar atât de bine securizată pe cât pare?

Am decis să fac un test. Dacă reuşesc să ies din blocul de detenţie, mă pot ascunde în hangarul principal. Acele transportoare pe care le-am văzut trebuiau să vină şi să plece frecvent de pe o staţie atât de mare. S-ar putea să existe vreo şansă de a mă strecura la bord, odată cu încărcătura.

Nu va fi uşor. Blocul de detenţie este populat de o combinaţie de soldaţi din trupele de şoc şi trupe regulate de securitate. Sunt genul care urmează ordinele, care nu gândesc singuri, aşa că aş putea să-i păcălesc. Marele meu avantaj era surpriza. Nu s-ar aştepta ca cineva ca mine să încerce să scape.

M-am gândit la mai multe idei, le-am revizuit în minte. Dar am decis că cel mai simplu plan este şi cel mai bun.

NOTAREA Nr. 7

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE / STEAUA MORŢII

Am aşteptat până a venit gardianul să-mi aducă mâncarea. Stăteam în mijlocul celulei, aşteptându-l. Mi-am dat seama că a fost surprins să mă găsească în faţa lui, de îndată ce s-a deschis uşa celulei.

Sperasem că cel care îmi va aduce mâncarea nu era din trupele de şoc, ci un soldat simplu. Cineva obişnuit să urmeze ordinele. Am fost norocoasă.

— Cer să-l văd pe Darth Vader, i-am spus eu. Sunt Prinţesa Leia de Alderaan. Îl cunosc personal pe Împărat şi trebuie să-l văd pe Vader. *Acum*.

El aşeză tava cu alimente pe slotul de lângă pat. Aproape că vedeam cum ticăie creierul ăla mic al lui. *Ce ar trebui să facă? Să mă ignore şi să sufere consecinţele? Sau să mă asculte şi, eventual, să atragă asupra sa mânia lui Darth Vader? Ar trebui să cheme un superior? Da, asta era...* Nu era greu să-i citesc mintea. Soldaţii imperiali vor întotdeauna să scape de responsabilitate.

— Cer... să-l văd... pe Darth Vader, am spus din nou, slăbindu-mi vocea şi făcând-o şovăielnică. Eu...

Şi apoi am căzut pe podea.

Asta a fost partea cea mai grea – să-mi relaxez muşchii, să-mi forţez corpul să cadă fără a-mi amortiza căderea. Nu m-am priceput niciodată să renunţ la control. Capul îmi lovi podeaua cu zgomot, făcând să-mi dea lacrimile. Dar am rămas nemişcată, ca moartă, în timp ce paznicul îmi striga să mă ridic. Nu am tresărit când m-a lovit cu piciorul – acum am o vânătaie purpurie drept dovadă.

Data următoare când m-a lovit cu cizma, am apucat-o. Am smuls-o tare şi el căzu. Nu mă aşteptam ca paznicul să fie atât de prost, dar nu poţi subestima niciodată prostia crasă a unui adept al Împăratului.

Ştiam de la întâlnirea mea cu Vader că trebuia să-mi strecor degetele sub baza căştii. I-am smuls-o şi apoi am folosit-o ca să-l lovesc în cap cu ea. Asta mi-a acordat secunda de care

aveam nevoie ca să-i iau blasterul. Era setat pentru neutralizare.

L-am împuşcat, apoi am deschis uşa cu dispozitivul aflat asupra lui. M-am strecurat afară, lăsând gardianul înăuntru. Coridorul era gol. Era îngust şi cu pereţii curbaţi deasupra mea. L-am studiat pentru o clipă. Nu păreau să existe dispozitive de urmărire ascunse în tavan. Asta era bine.

Strângând blasterul în mână, m-am îndreptat cu prudenţă spre centrul de control. În timp ce mergeam, urmam planul pe care mi-l făcusem în celulă. În timp ce treceam de fiecare celulă, dezactivam încuietorile. Dacă aş elibera toţi prizonierii, gardienii din centrul de comandă ar avea mult de lucru. În confuzia creată, aş putea să mă strecor şi să ajung la cala de andocare. Dar nu mă aşteptam ca toate celulele să fie goale. Aproape că am gemut cu voce tare. Cum se putea una ca asta? Dacă exista un lucru la care erau buni imperialii, acela era să aresteze fiinţele nevinovate. Mi-am dat seama că Steaua Morţii era prea nouă pentru a avea prizonieri. Aşa că, eu eram primul lor prizonier. Ce onoare!

M-am mişcat mai repede. Nu va dura mult până când gardianul din centrul de control avea să se întrebe de ce se deschideau uşile celulelor. Verificările celulelor sau curăţirea lor erau, probabil, programate. Şi ar trebui să înceapă deja să-şi facă griji cu privire la cel care îmi dusese mâncarea.

Când am ajuns la capătul coridorului, alergam deja. Din păcate, aproape că am dat peste o echipă de soldaţi din trupele de şoc, care apărură brusc în faţa mea.

Blasterul meu era pregătit şi am tras două focuri bune. Am doborât doi soldaţi înainte să mă lovească ei. Cred că trebuie să fi fost lovită de vreo trei salve.

Cel puţin blasterele lor erau setate pentru neutralizare. Cred că Vader voia să mă ţină în viaţă... pentru moment. Când mi-am revenit, eram din nou în celula mea. Mâncarea îmi fusese luată, ca pedeapsă probabil. Aveam vânătăi şi mă durea capul de ziceai că mă lovisem de una dintre lunile lui Yavin.

Măcar aflasem ceva – numărul celulei mele. Am auzit un gardian spunându-l atunci când încă încercau să-şi dea seama ce se întâmpla. Nu era prea mult, şi probabil că nu mă va ajuta deloc, dar îl înregistrez aici: 2187.

Nu dură mult până când apăru Darth Vader în uşa celulei

mele. Trebuie că eram un ghimpe tare ascuţit în coastele lui. Ăsta era un gând îmbucurător.

— Încercările tale patetice de rezistenţă devin obositoare, îmi spuse Vader. Dar nu vei mai continua să mă plictiseşti mult timp.

Mă anunţă că interogatoriul nu va mai fi întârziat. Va începe astăzi. Se retrase, cu pelerina fluturând precum aripile unui liliac de mlaştină turbat. Uşa se închise şuierând.

Deci eram programată pentru o sesiune de tortură cu un droid interogator imperial! Dar Vader făcuse greşeala să mi-o spună. Nu va mai avea elementul surprizei. Şi îmi dăduse timp să mă pregătesc.

Fusesem antrenată pe Alderaan. Existau metode mentale pentru a rezista la tortură. Tehnica implica ceea ce maeştrii numeau o *retragere în interior*, folosind tehnici de respiraţie şi vizualizare. Trebuia să mă gândesc la anumite imagini care îmi vor ţine mintea departe de durere. Trebuia să-mi separ mintea de corp, astfel încât să nu dezvălui niciun secret. Trebuia să trăiesc în momentul respectiv, să nu încerc să prevăd durerea care urma sau să retrăiesc durerea pe care o suportasem deja.

Singurul dezavantaj al tehnicii era că, pe un Alderaan paşnic, nu era nimeni în stare să-mi provoace dureri. Aşa că am practicat tehnicile în timp ce ţineam gheaţă în ambele mâini sau fiind supusă unor friguri extreme sau unor zgomote puternice, pentru perioade scurte de timp. Fusesem în stare să-mi eliberez mintea, ca să nu mai simt nimic altceva în acele condiţii. Dar aveam sentimentul că droidul interogator nu îmi va da să ţin două cuburi de gheaţă. Vader va avea în vedere ceva mai rău.

Bine, voi fi sinceră. Cu gândul la tortura ce mă aştepta, preferam să fiu oriunde altundeva, dar nu aici. Dar dacă reuşeam să rămân concentrată şi să nu dezvălui nici măcar cel mai banal secret, Darth Vader îşi va pierde onoarea în faţa Înaltului Comandament Imperial. Voi avea măcar acea mică bucurie.

Cu asta în minte şi gândindu-mă la marea Rebeliune, voi putea suporta orice vor încerca să-mi facă.

NOTAREA Nr. 8

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE / CELULA 2187 / STEAUA MORŢII

Sunt slăbită. Şi ameţită. Îmi este greu să vorbesc sau chiar să ridic capul. Nu mai pot ajunge la pătuţul meu. Sunt întinsă pe podea.

Ca un animal. Asta mi-au făcut.

Încerc să nu simt ura. Pentru că asta vor ei. Ura slăbeşte spiritul, pe măsură ce durerea slăbeşte corpul.

Nu credeam că poate exista o asemenea durere. În *niciun* univers.

Acum trebuia să mă odihnesc. Ca să mă pregătesc pentru data viitoare. Dar pot să înregistrez măcar acest fapt: Nu... m-a... doborât.

NOTAREA Nr. 9

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE / CELULA 2187 / STEAUA MORŢII

Tortura începu cu un singur ac. Îmi sondă nervii cei mai sensibili.

Darth Vader stătea în picioare. Durerea crescu până când mi-am încălcat promisiunea de a nu ţipa şi, astfel, am scos un urlet care veni din adâncurile mele.

La început mi-am practicat tehnicile mentale. Dar, pe măsură ce durerea începu să mă copleşească, nu am mai putut raţiona corect. Şi apoi, în timp ce îmi slăbea puterea mentală, Vader îmi vorbi. Vorbea cu vocea unui prieten. El voia să înceteze durerea – eu nu voiam să se termine? Era atât de uşor. Se va întâmpla imediat. El era prietenul meu. Tot ce trebuia să facă era să ridice o mână. Şi tot ce trebuia să fac eu era să-i dezvălui unde se aflau planurile Stelei Morţii sau locaţia bazei ascunse a Rebelilor. Oricare dintre informaţii avea să-mi aducă o alinare dulce.

M-am ţinut tare.

— Niciodată, m-am strâmbat eu.

Chiar şi acel cuvânt mă costă un mare efort.

Acul sondă mai adânc. Durerea crescu şi iar crescu, până când mi-am pierdut conştinţa. M-au resuscitat, apoi au luat-o de la capăt.

Mai multă durere. Mai multă teroare.

Aş fi cedat dacă nu aş fi fost antrenată atât de bine. M-am agăţat de bucăţile de antrenament care fuseseră spulberate de durere. Vader folosi Forţa, încercând să mă convingă că lucrează pentru Rebeliune. Că tatăl meu voia să-i dezvălui locaţia bazei ascunse. Eu nu voiam să-i fac pe plac tatălui meu?

Confuză şi înnebunită de durere, m-am împotrivit acelei voci. În cele din urmă, rezistenţa mea deveni nimic altceva decât un singur punct de conştiinţă. Un punct de lumină în tot întunericul din jurul meu. Trebuia să mă agăţ de acel punct. M-am concentrat şi m-am tot concentrat asupra acelei mici particule de lumină, ştiind că dacă îi dădeam drumul – totul era

pierdut.

Apoi, de undeva departe, am auzit vocea lui Vader. L-am auzit spunând:

— Suficient.

Mă voia în viaţă. Vor încerca din nou, mai târziu.

Aveam ochii închişi şi abia mai eram conştientă. Dar am auzit uşurată şuieratul uşii. Am reuşit.

Cel puţin mă lăsau să mă odihnesc. Puteam să mă întind pe patul meu, cu capul sprijinit de perete. Mă ajuta cu ameţeala. Din când în când în următoarele cam douăzeci şi patru de ore, am simţit un fior în craniu. La început, eu am crezut că este efectul torturii. Dar acum mi-am dau seama că de vină era funcţionarea Stelei Morţii.

Oare ce putea fi? Acum, când mă gândesc la asta, auzisem şi nişte bătăi în timpul petrecut aici. Şi uneori, celula nu miroasea prea plăcut. Exista în aer un miros slab, a ceva putred. O duhoare care reuşea, ocazional, să treacă de pereţii antiseptici. Ghena de gunoi! Sunt lângă ghena de gunoi. Imperialii îşi procesau deşeurile chiar lângă blocul de detenţie. Avea sens – n-ar fi pus un procesor de gunoi urât mirositor lângă cabinele comandanţilor. Au creat o staţie cu o mare putere distructivă, dar nu îşi pot ascunde propria lor duhoare!

Cred că e noapte. Dar nu pot să dorm, ştiind că poate va trebui să mă confrunt din nou cu tortura. Trebuie să mă pregătesc. Trebuie să-mi alung frica pe care o simt lichidă în corpul meu. Chiar nu ştiu dacă mai pot rezista la o a doua sesiune atât de curând. Era timpul să mă confrunt cu posibilitatea morţii mele. Dacă vin după mine mâine, s-ar putea să cedez. Pe Alderaan fusesem învăţată că este de datoria mea să-mi evaluez sincer punctele tari şi nu supraestimez ce sunt capabilă să fac.

Dacă mintea mi-ar fi spartă de Vader, aş pune în pericol întreaga Rebeliune. Ceea ce însemna că exista o singură opţiune – să mor înainte să afle el ceva. Deci, mai întâi voi încerca să lupt. Asta i-ar putea forţa să mă omoare. Şi voi încerca să iau cu mine cât mai mulţi soldaţi din trupele de şoc. Sau şi mai bine, ofiţeri.

Sau, poate pe Vader însuşi!

Iar dacă lupta era imposibilă, va trebui să vreau să mor. Ştiam cum să fac şi asta. Fusesem învăţată cum să fac acest

lucru. Se spunea că era cel mai dificil act mental dintre câte există, mai ales dacă eşti tânăr şi sănătos. Dar ştiam, mai presus de orice, că Rebeliunea merita să mori pentru ea. Asta ar trebui să mă ajute.

Nu ştiam sigur dacă voi putea reuşi. Dar voi face tot ce este posibil. Nu pot dezamăgi Rebeliunea.

Am găsit o mică crăpătură între pat şi perete. Voi lăsa înregistratorul de date acolo, în speranţa că îl va găsi un viitor prizonier. Poate că el, sau ea, va avea mai mult noroc şi va scăpa.

Dacă îl găsiţi, aduceţi-l pe Alderaan, la tatăl meu, Viceregele Bail Organa. El vă va răsplăti.

Tată, unitatea R2 trebuie protejată. Informaţiile trebuie transmise mai departe.

Ştiu că te vei întrista pentru mine. Dar amândoi credem în lucruri mai mari decât noi înşine. Ce este o singură viaţă în comparaţie cu marea luptă?

Tată, să ştii că am murit gândindu-mă la tine şi la libertate.

Prinţesa Leia de Alderaan

NOTAREA Nr. 10

LOCAŢIA: BLOCUL DE DETENŢIE / CELULA 2187 / STEAUA MORŢII

Marchez această zi. Va trăi pentru totdeauna în mintea mea. Planeta mea natală, Alderaan, s-a dus.

Milioane de vieţi s-au pulverizat. Tatăl meu, cea mai bună prietenă a mea, Winter, mătuşile mele, profesorii, prietenii mei. Totul a dispărut. O întreagă civilizaţie a dispărut din galaxie, într-un moment de căldură, de lumină.

Când au venit după mine, mă aşteptasem la alte torturi. Le-aş fi suportat cu bucurie. Dar nu asta. Orice altceva în afară de asta.

Darth Vader veni după mine cu o echipă de soldaţi. Mi-au legat mâinile şi şi-au ţinut blasterele pregătite. Nu le-am pus nicio întrebare. Mă pregăteam pentru următoarea sesiune de tortură. Am crezut că mă duceau într-una dintre infamele lor *camere de interogatorii*. Dar, în schimb, am fost dusă pe puntea principală de observare. Am fost dusă chiar în faţa Marelui Moff Tarkin. Îl mai întâlnisem. Avuseserăm numeroase ciocniri în Senat, înainte ca Împăratul să-l răsplătească cu o comandă militară. Guvernatorul Tarkin era recunoscut ca fiind viclean şi nemilos. Pielea îi era cenuşie, de parcă nu-i curgea sânge prin vene, ci un combustibil toxic. Era mai mult o maşină decât om – ca Vader, dar fără cască şi masca respiratorie.

Tarkin puse lucrurile în mişcare, informându-mă că mi-a semnat sentinţa de executare. Dacă el credea că asta m-ar fi înspăimântat, se înşela. Mă aşteptasem la asta. Eram pregătită să întâlnesc moartea, dacă venea. Mai pregătită decât ştiau ei.

Dar apoi m-a surprins. Mă aşteptam să mă întrebe despre baza ascunsă a Rebelilor. Eram pregătită să joc acelaşi joc de-a şoarecele cu pisica, la fel cum făcusem cu Vader. După un droid de tortură, Tarkin ar fi fost o joacă de copii, gândeam eu. Dar Tarkin s-a dovedit a fi cel mai crud dintre toţi tormentorii mei.

Mi-a spus să-mi îndrept atenţia către ferestrele de vizualizare. Am recunoscut lumea albastră care se învârtea în

mijlocul celei mai frumoase constelaţii stelare dintr-o mie de galaxii. Alderaan.

Tarkin îmi spuse că, dacă nu-i dezvăluiam locaţia bazei Rebelilor, va testa puterea distructivă a Stelei Morţii pe planeta mea natală. O va distruge. Privirea din ochii lui cenuşii m-a răcit până la os. Mi-a smuls un strigăt gâtuit. I-am spus că Alderaan era o planetă paşnică. Că declaraserăm ilegale chiar şi armele.

Tarkin rămase neimpresionat. *Aş prefera o ţintă militară? Atunci să-i spun care. Unde era baza Rebelilor?*

Pe cine să condamn să moară? Copii, bărbaţi şi femei nevinovaţi, care îşi duceau viaţa în linişte, în siguranţă, pe propria mea planetă de origine? Sau soldaţii?

Am văzut satisfacţie în privirea lui Tarkin. Mă prinsese în capcană, ştia asta – şi se simţea triumfător.

M-am uitat fix la planeta albastră. Nu aş putea lăsa să fie distrusă! Nu puteam să stau în picioare acolo şi privesc! Dacă va trebui să văd asta, aş muri chiar acolo.

Dar nici nu-mi puteam trăda camarazii.

Exista o altă opţiune. Una singură. Trebuia să trag de timp. Şi, poate, voi reuşi să scap, sau să fiu ucisă, sau să reuşesc să-i păcălesc cumva.

Alderaan ar fi cruţată, pentru că ce rost ar avea să o distrugă dacă nu ar mai putea-o folosi pentru a obţine informaţii de la mine?

— Dantooine, le-am spus.

Planeta era locul unei baze mai vechi, într-un sistem izolat de pe Inelul Exterior. Le va lua timp să descopere că am abandonat baza de acolo cu ceva timp în urmă. Nu am stat niciodată prea mult timp într-un singur loc.

— Sunt pe Dantooine.

Vocea îmi era o şoaptă, de parcă mărturisirea ar fi fost smulsă din mine. Nu mă prefăceam. Chiar fusesem zguduită de ameninţarea lui Tarkin.

Apoi, cu o voce care va rămâne pentru totdeauna în coşmarurile mele, l-am auzit pe Tarkin dând ordinul de tragere.

Mă înşelase! Am privit neajutorată cum unda laser ieşi în spaţiu şi se lovi de Alderaan. Planeta explodă prefăcându-se în praf cosmic, într-o fracţiune de secundă.

Parcă o mână uriaşă mi-ar fi strâns inima, compactând-o într-o minge solidă de durere. M-am clătinat. Urechile mi s-au

umplut de un urlet grozav, de parcă aş fi putut auzi ţipetele... Am închis ochii şi am încercat să-mi controlez emoţiile.

Nu acum, Leia, mi-am spus mie însămi. *Nu le oferi satisfacţia de a te vedea înfrântă*.

Ni se spusese că Steaua Morţii avea capacitatea de a distruge planete întregi. Dar, în inima mea, nu o crezusem întru totul. Frica era o armă des folosită de către imperiali pentru a-şi ţine supuşii la respect. Foloseau minciuni pentru a deruta şi ameninţa. Şi chiar dacă ar *avea* puterea asta, ar folosi-o?

Acum ştiam că răutatea lor nu cunoştea limite. Era atât de neagră.

M-am întors spre Tarkin şi Vader.

— Mi-aţi arătat doar seminţele propriei voastre distrugeri, le-am spus. Nu aveţi suflete. De aceea Imperiul este condamnat să piară. Şi de aceea *va* izbândi Rebeliunea. Acum sunt sigură de asta!

Apoi, m-au târât de acolo.

Urma să fiu executată. Dar când închideam ochii, tot ce vedeam în spatele pleoapelor mele era albul luminos al distrugerii lui Alderaan. Nu voi vrea niciodată să se estompeze acea lumină albă. Nu voiam să uit niciodată.

Aseară, decisesem că vreau să mor. Dar, după ce s-a întâmplat azi, refuzam să mai mos.

Încă nu ştiu cum voi putea scăpa de pe staţia asta a morţii, dar jur că o voi face. Şi atunci va începe adevărata bătălie. Nu pentru răzbunare – ci pentru dreptate.

Îi voi vedea pe Vader şi pe Împăratul lui murind înainte de a-mi da ultima suflare. Nu voi renunţa niciodată!

NOTAREA Nr. 11

LOCAŢIA: COMPARTIMENTUL B2 PENTRU MARFĂ / *ŞOIMUL MILENIULUI*

Iată dovada că atunci când este implicată o cauză justă, imposibilul devine posibil.

Am scăpat. Sunt pe o navă numită *Şoimul Mileniului*, care tocmai a intrat în hiperspaţiu, accelerând spre baza Rebelilor. Unitatea R2 este la bord. În curând, planurile vor fi analizate, iar atacul va fi lansat. Am găsit o magazie goală pentru a fi singură şi a înregistra detaliile evadării mele. Pare ciudat să fiu la bordul acestei grămezi de fiare vechi care se vrea a fi o navă, ghemuită lângă o ladă veche, tuşind din cauza prafului. Celula mea de pe Steaua Morţii era acum departe.

Am luptat pentru a asăpa de pe Steaua Morţii alături de doi străini. Numele lor erau Luke Skywalker şi Han Solo. Am fost ajutaţi de cei doi droizi – R2-D2 şi acel vorbăreţ C-3PO. Se dovedi că R2 era inventiv şi... ei bine, *inteligent*, dacă pot da o calitate umană unui droid. Antilles îl alesese bine.

Apoi, mai era un Wookiee numit Chewbacca. Arăta ca o haină de blană mergătoare, cu purici. Dar credeţi-mă, am fost atât de bucuroasă să aud că R2 fusese găsit, că l-aş fi sărutat şi pe Chewbacca, dacă i-aş fi găsit buzele.

Cel mai nesemnificativ dintre salvatorii mei era contrabandistul Corellian, Han Solo. Bine, era bun într-o luptă. Îi recunosc asta. Dar punea prea mult preţ pe aspectul său arătos şi pe vorbele mari. Îl cunoşteam de mai puţin de o zi şi îmi dădusem seama că nimeni nu putea fi un fan la fel de mare al lui Han Solo, ca Han Solo însuşi. Nu era deloc interesat de cauza noastră – onoarea sa putea fi cumpărată şi vândută. Banii erau scopul său. Nava lui era la fel de lipsită de credibilitate ca şi el. Cel puţin i-am cumpărat cooperarea atâta timp cât aveam nevoie de ea.

Luke Skywalker, al doilea străin, este mai tânăr, cam de vârsta mea.

Când a năvălit în celula mea de pe Steaua Morţii, nu am fost chiar impresionată. Şi îndoiala mea crescu instantaneu,

când soldaţii din trupele de şoc au început să tragă asupra noastră. El şi Căpitanul Solo nu se obosiseră să-şi formuleze un plan de evadare. Nu aveau niciun indiciu despre cum să scape din blocul de detenţie – cu atât mai puţin de pe Steaua Morţii! Ultimul membru al grupului era Obi-Wan Kenobi. Şi acum trebuie să înregistrez o veste tristă. Inima îmi este grea când spun asta: Obi-Wan Kenobi a murit. S-a sacrificat pentru a se asigura că noi, restul, scăpam. Luke este cel mai întristat de pierdere. *Îmi pare rău, Luke*.

Nici încă nu-mi vine să cred...

Permiteţi-mi să revin la ultima mea introducere de date. După ce i-am părăsit pe Tarkin şi pe Vader, tot ce voiam să fac era să *acţionez*. Eram gata să mă lupt de una singură cu toată armata imperială. Voiam să-mi răzbun familia şi planeta. Dar ştiam că aveam nevoie de somn. Eram hotărâtă să scap şi se putea să nu mai am prea mult timp de odihnă. Aşa că m-am întins în pat şi m-am gândit la Alderaan. Nu mă puteam gândi la tatăl sau mătuşile mele – mă durea prea mult. M-am gândit la câmpiile verzi şi florile albastre, şi la plimbarea mea preferată pe dealuri.

Amintirea este o modalitate de răzbunare, mi-am spus eu. Într-o zi, după căderea Imperiului, voi realiza o înregistrare cu lumea mea.

Am adormit, gândindu-mă la cât de frumoasă fusese Alderaan. M-am trezit la sunetul şuierat al uşii. Un soldat din trupele de şoc stătea acolo, holbându-se la mine. M-am trezit instantaneu şi mi-a fost frică. Am presupus că era acolo pentru a mă însoţi la o altă sesiune de tortură. Dar m-am pretins nonşalantă. I-am spus că mi se părea puţin prea scund, pentru un soldat din trupele de şoc. Spre şocul meu, soldatul şi-a scos casca. Ochii lui albaştri electrici mă priviră. Gândul că *în mod sigur* nu era un imperial îmi năvăli în creier. Era Luke Skywalker. Mă anunţă încrezător că venise să mă salveze. O uşurare dulce trecu prin mine – în sfârşit, acţionam!

Am sărit din pat, gata de orice. Nu aveam de unde să ştiau că eram pe punctul de a fi prinsă într-un schimb de focuri de blaster, pe coridor. Am menţionat că Han şi Luke au lipsuri în ceea ce priveşte strategia? Ei bine, merită să o repet. Am făcut cunoştinţă cu Căpitanul Solo şi Chewbacca sub focurile de laser.

Lucrurile nu arătau bine. Eram prinşi şi depăşiţi numeric şi nu aveam să rezistăm prea mult timp. Dar tocmai atunci mi-am amintit de ghena de gunoi pe care o auzisem lângă celula mea. Am apucat blasterul lui Luke şi am tras în perete, astfel încât să putem sări cu toţii în ghenă, prin gaură.

Aţi fi putut crede că Han Solo îmi va mulţumi pentru că i-am salvat pielea. În schimb, el începu să mormăie despre mirosul din ghenă. De parcă ghena de gunoi ar fi trebuit să miroasă a flori de t'iil! Dar mirosul era cea mai mică dintre problemele noastre. Se dovedi că nu eram singuri în supa aia de gunoi. Ceva ondula pe sub apă – ceva viu. Şi *mare.* Luke fu brusc aspirat dedesubt. Abia avu timp să scoată un strigăt. O creatură slinoasă îşi înfăşurase un tentacul în jurul gâtului, iar eu şi Han nu puteam să-i slăbim strânsoarea. Luke fu tras sub apă şi am crezut că l-am pierdut. Şocată, mă uitam fix la apa tulbure. Eram pe cale să văd şi mai multă moarte, atât de curând? Dintr-o dată, pereţii ghenei se cutremură cu acelaşi zgomot care se auzea în celula mea. Luke ieşi la suprafaţă, gâfâind. Creatura pur şi simplu îl lăsase să scape. Dar, de ce? Am primit răspunsul atunci când, cu un geamăt înspăimântător, zidurile începură să se mişte. Eram într-un compactor!

Nu am avut timp să mă simt frică. Am apucat grinzi, bucăţi de metal, şi orice alte resturi pe care le puteam găsi. Am încercat să le sprijinim de pereţi. Dar nimic funcţiona. Pereţii rupeau în două grinzile metalice, ca pe nişte crenguţe. În curând, vor face la fel şi cu oasele noastre. Han şi cu mine ne-am aruncat o privire disperată. Nu am văzut nicio teamă pe faţa lui – doar exasperare. La fel simţeam şi eu. După toată acea luptă, viaţa mea se va termina într-un cub de gunoi imperial? Nedreptatea pură a acestui fapt mă înfurie şi am lovit cu pumnii în peretele care gemea.

Apoi, exact când am crezut că se terminase cu noi, când eram pe punctul de a fi aplatizaţi atât de fin încât ne puteai strecura pe sub o uşă, Luke îi apelă prin comunicator pe R2 şi pe 3PO. R2 închise mecanismul compactorului. Gemetele zidurilor se opriră. Ne-am înveselit, am râs, ne-am înfipt picioare în gunoi. Han şi cu mine ne-am îmbrăţişat. Nu ştiu de ce. Cu excepţia faptului că era acolo. Când m-am tras înapoi, am văzut surpriză pe faţa lui, de parcă ar fi fost surprins să afle că sunt om, nu droid.

R2 descuie trapa şi am ieşit, picurând şi mirosind ca şobolanii womp.

În timp ce îmi scuturam rochia, l-am rugat pe Luke să-mi spună totul. Mi-a spus că aveau o navă care ne aştepta în cala de andocare. Lăsaseră unitatea R2 să ne aşteptare într-o cameră de pază.

Eram furioasă. R2 era mai important decât oricare dintre noi! Cum putuse să-l părăsească acolo? 3PO nu era o protecţie adecvată. Gândul că planurile Stelei Morţii se plimbau printr-o staţie imperială a făcut să-mi îngheţe sângele. Trebuia să ajungem la cala principală de andocare cât mai repede posibil. Luke îmi spuse că Obi-Wan avea misiunea de a dezactiva unda tractoare, ca să putem evada.

Cel puţin era *cineva* care avea un plan decent.

Evadarea de pe o staţie spaţială plină cu trupele de şoc nu fu uşoară. Fuga spre cala de andocare nu putea fi în linie dreaptă. A trebuit să ne întoarcem de câteva ori pentru a evita trupele. Pe măsură ce ne croiam drum pe coridoare, am hotărât că va fi un miracol dacă urletele Wookieeului sau blasterul Căpitanului *Maestru* nu ne dădeau de gol. La ce era bun curajul lui Solo dacă îşi asuma riscuri fără să gândească? Şi, cel mai înnebunitor dintre toate, el nu părea să-şi dea seama că eu eram la conducere. Asta era misiunea mea – nu a lui! A trebuit să-l informez că, în ciuda a ceea ce ar putea crede, trebuia să facă ceea ce îi spuneam eu. Nu i-a picat bine. Aproape că mârâi la mine, insistând că nu primeşte ordine decât de la el însuşi. Evident, nu era nevoie să mai spun nimic. Dar trebuia să continuăm să ne mişcăm. Nu am avut timp să-l iau la rost, deşi voiam asta cu ardoare.

Am ajuns la o fereastră spre cala principală de andocare. Atunci am văzut pentru prima dată nava iubită a Căpitanului Solo. O grămadă de gunoi spaţial era o descriere mai adecvată. Bietul *Şoim* arăta complet neîndemânatic şi ponosit pe lângă strălucitoarele transportoare imperiale.

Han fu furios când l-am întrebat dacă venise cu adevărat pe Steaua Morţii în *chestia* aia. *Eşti mai curajos decât credeam*, i-am spus eu. Bine, poate că nu era o idee bună să-l insult pe cel care avea să mă ducă spre casă. Cândva, poate că voi fi în stare să-mi dau seama cum să gândesc înainte să vorbesc.

Eram aproape de hangar când a trebuit să ne despărţim. Luke şi cu mine am plecat pe cont propriu. În timp ce încercam să scăpăm de câţiva soldaţi din trupele de şoc, am intrat într-o situaţie limită. Aproape că am căzut într-un abis, atunci când am ajuns pe o mică platformă peste puţul central al nucleului. Luke distrusese panoul de control, închizând uşa trapei chiar la timp. Dar, de asemenea, distrusese şi singurul nostru mijloc de evadare – comenzile pentru podul retractabil. Eram prinşi şi expuşi, acolo, pe pervaz. Soldaţii erau la doar câteva secunde distanţă de deschiderea trapei. Mai mulţi soldaţi apărură pe partea cealaltă a puţului.

În acel moment am simţit pentru prima dată ceva ciudat. Ceva care mă conectă cu străinul acela, Luke Skywalker. Un sentiment care crescuse şi mai puternic în scurtul timp în care îl cunoscusem. În primul rând, reacţionă exact aşa cum aş fi făcut-o eu. Gândul de a renunţa nu îi trecu deloc prin cap. Cred că nu punea prea mare preţ pe şansele imposibile.

Luke îmi întinse blasterul. Dar *ştiam* că urma să mi-l dea, înainte să o facă. Mâinile mele erau deja pregătite să-l apuce. El scoase un cârlig de luptă de la centură şi îl aruncă peste puţ. În timp ce eu trageam asupra soldaţilor, el încercă soliditatea frânghiei. Înainte să se întindă spre mine, eram deja pregătită. Braţele noastre au înconjurat, fiecare, talia celuilalt. L-am sărutat pe obraz – pentru noroc. A fost un impuls pe care nu-l mai avusesem niciodată înainte – să sărut un străin. Am zburat peste puţ, muşchii noştri fiind perfect sincronizat.

Am ajuns la cala de andocare. Han şi Chewbacca erau la câteva secunde în urma noastră. Dar mai aveam un ultim obstacol: Darth Vader. Atunci şi-a dat Obi-Wan viaţa pentru noi. În lupta cu săbii de lumină, cu Vader, şi-a lăsat sabia să cadă.

În confuzia creată, am scăpat la bordul navei.

Dar chiar am scăpat?

Bănuiesc că evadarea noastră nu a fost chiar atât de norocoasă. Sunt convinsă că imperialii ne-au lăsat să scăpăm. Pur şi simplu au făcut să *pară* că este greu. Odată ce am ajuns la bordul navei, şi-au trimis luptătorii TIE să tragă asupra noastră. Han şi Luke au luptat curajos, dar ar fi putut să tragă ca amatorii, căci n-ar fi contat. Vader nu voia să fim nimeriţi din plin. Voia să ne urmărească. Ştiam asta. O simţeam. La bordul *Şoimului Mileniului* era ascunsă o baliză de urmărire.

Aşa că, tocmai acum, îi conduceam pe imperiali către baza noastră. Acolo unde era toată flota noastră, unde erau adunate cele mai strălucite minţi militare ale noastre. Era un risc. De aceea continuam acest jurnal. Până când nu aveam siguranţa că livrasem planurile şi că Steaua Morţii era doar o amintire proastă, voi continua să înregistrez progresul nostru. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării.

Următoarea oprire era a patra lună a lui Yavin. Nu aveam de ales. Dacă Steaua Morţii ne urmărea, ne va fi mult mai uşor să o distrugem. Dacă era lăsată să devină pe deplin operaţională, eram condamnaţi cu toţii.

Acum era momentul atacului.

NOTAREA Nr. 12

LOCAŢIA: *ŞOIMUL MILENIULUI* / CENTRUL NAVIGAŢIONAL

Abia aşteptam să cobor de pe găleata asta de fier vechi! Tocmai fusesem pe punte să mă consult cu pilotul şi copilotul. Ar fi trebuit să ştie că Steaua Morţii era pe urmele noastre. Când vom ieşi din hiperspaţiu, va trebui să acţionăm rapid.

De fapt, începea să-mi placă mingea aia de păr, Chewbacca. Avea ceva curajos şi amabil în ochii lui. Dar Căpitanul Solo era o problemă. Când i-am spus că eu credeam că imperialii ne lăsaseră să scăpăm pentru a ne urmări, el râse de mine.

— Lasă strategia în seama mea, dragă, spuse el.

Tipul ăsta chiar îmi *cerea* să-l sugrum?

Chiar nu ştiu de ce mă aşteptam la un răspuns diferit. Ceva care să semene a inteligenţă. Şi nu suportam cum îşi bătea joc de titlul meu. Dacă mai auzeam un alt *Înălţimea Voastră* sau *Închinăciunea Voastră*, începeam să ţip. Da, am crescut în casa regală de pe Alderaan. Dar nu am fost absolut deloc răsfăţată. Pe Alderaan, regalitatea este un titlu de serviciu, nu un privilegiu. Instruirea mea a subliniat serviciul în slujba planetei mele şi a altor fiinţe, şi a implicat o perioadă extinsă de învăţare. Învăţasem elementele de bază ale fabricării îmbrăcămintei, pregătirii mâncării şi îngrijirii grădinii – precum şi diplomaţia de stat, comunicarea avansată şi abilităţile cu armele. Nu că i-aş fi spus Căpitanului *Mare şi Tare* Solo toate aceste lucruri. Evident, interesul lui major în viaţă era propria persoană. El...

Ei bine, ascultă tu, acolo. Acum vorbeşte Căpitanul Han Solo... Relaxaţi-vă, Splendoarea Voastră. Îmi pare rău că a trebuit să vă iau înregistratorul de date, dar trebuie să stabilesc clar lucrurile. Aşa, luaţi loc şi priviţi în altă parte. Am nevoie doar de un minut pentru a-mi exprima ideile.

În primul rând, pariez că, probabil, Alteţă Sa Durerea Regală, aici de faţă, mi-a insultat nava. Deşi, sigur, nu se

plângea atunci când Şoimul i-a salvat pielea drăguţă şi mică. Bebeluşul ăsta poate atinge cu cinci puncte mai mult decât viteza luminii, aşa că ar fi bine să crezi că voi putea depăşi un X-interceptor Rebel fără prea mult efort. Ai înţeles? În ceea ce priveşte strategia, eu sunt doar cel care o duce la destinaţie. Nu depinde de mine să-mi dau seama ce gândesc Imperialii – sunt aici doar ca să-i depăşesc. Ceea ce am şi făcut, şi nici măcar nu am primit mulţumiri pentru asta.

Prinţesa de aici mă tot freacă la cap în legătură cu Rebeliunea. Spune că au nevoie de fiecare pilot pe care îl pot găsi. Chiar şi de mine, spune ea. Şi doar pentru că nu îmi pasă de o cauză pierdută, ea crede că sunt ceva mai puţin decât un erou...

***Leia:** Ceea ce am spus a fost că eşti un ticălos fără principii...*

***Han:** Hei, eu vorbesc acum! Aşa cum spuneam, nu am spus niciodată că sunt un erou. Eu am avut o treabă de făcut şi mi-am făcut-o bine. Acum, tot ce vreau este să fiu plătit. Este corect. Am o datorie restantă şi trebuie să ajung în alte locuri. Sunt gata să mă distrez puţin în viaţa asta. Ai auzit vreodată de distracţie, Prinţesă? La urma urmei, te duc până în sistemul Yavin. Locul ăla se află în pustiu, pe partea stângă – oare de ce alegeţi, voi, idealiştii, cele mai proaste planete ca să vă întâlniţi pe ele?*

Acum, dacă vrei să te faci utilă, nu mai trăncăni în asta şi încropeşte ceva gustos în bucătărie. Asta, dacă reuşeşti să identifici produsele alimentare. Ştiu că Prinţesele şi bucătăriile nu prea au de a face unele cu altele, dar poate că este timpul să aibă.

Bine, Chewie! Vin! Păstrează-ţi firea aia păroasă, da?

Acesta a fost Căpitanul Han Solo, care tocmai a terminat de vorbit.

Iată, Prinţesa Voastră. Prinde!

Acum, că mi-am recăpătat înregistratorul, mă voi întoarce la ceea ce am de spus. Aş şterge întreruperea Căpitanului Solo, dar cred că te va ajuta să-ţi dai seama ce personalitate are. Sau despre lipsa ei. Puteţi vedea şi singuri de ce este atât de greu de prins în cuvinte. Imaturitatea de genul ăsta trebuie auzită pentru a fi crezută. Han are dreptate, totuşi. Suntem cu toţii

epuizaţi şi avem nevoie de mâncare. Iar Luke va avea nevoie de toată puterea lui pentru lupta care urmează.

Poate că *ar trebui* să mă duc în bucătărie. Dar nu pentru că mi-a spus Solo!

Am găsit mâncare, pentru Luke, în cămara de provizii. Am mâncat şi eu o farfurie. Am găsit şi mâncarea preferată de Wookiee. Dar m-am asigurat că pentru Han, dau iama în pachetele cu raţii pentru supravieţuire. I-am dus un cub de proteine chiar cu mâinile mele. L-a rupt în două cu dinţii. Mestecând furios, m-a informat că începeam să-l enervez de-a binelea. Muzică pentru urechile mele. M-am aplecat şi i-am vorbit pe tonul meu cel mai dulce, spunându-i că atunci când mârâie, seamănă cu copilotul său.

Chewbacca scoase un geamăt îndelungat. Sunt sigură că a fost un râset.

Am stat cu Luke în timp ce mânca. Nu a spus prea multe. Ştiam că era supărat pentru Obi-Wan. Cei doi formaseră o legătură puternică într-o perioadă scurtă de timp. L-aş fi lăsat singur, ştiind cumva că asta voia. Dar aveam întrebări pe care trebuie să i le pun. Luke zâmbi sumbru când i-am cerut să-mi povestească despre el. El însuşi nu prea înţelegea modul în care un fermier de umiditate de pe Tatooine ajunsese să meargă cu Obi-Wan Kenobi într-o misiune de salvare a unei prinţese, de pe Steaua Morţii.

— Probabil că încep să cred în soartă, spuse el.

Luke îmi povesti cum l-a găsit pe R2 şi succesul avut în căutarea lui Ben Kenobi. Mi-a povestit despre moartea mătuşii şi a unchiului său. Cât de imposibil era pentru el să creadă că Ben era cu adevărat mort. Avea ochii uscaţi, expresia sumbră şi goală. Doar recita faptele. Nu-mi vorbi despre tristeţea sa. Dar cunoşteam acest tip de durere care era ca o furtună înăuntrul tău. Dar îţi reţineai lacrimile pentru că aveai o treabă de făcut.

Toţi cei pe care îi iubesc sunt şi ei morţi, i-am spus, gândindu-mă la Alderaan. Mi-am pus mâna peste a lui. Pentru o clipă, degetele lui se înfăşurară în jurul alor mele şi le strânseră. Am simţit din nou acel curent. Ceva familiar, dar vag. Ceva ca un vis. Mi-am ridicat mâna. Nu-mi plăceau lucrurile pe care nu le înţelegeam. Îmi plăceau lucrurile clare. Şi tocmai atunci îmi apăru în cap o viziune cu mătuşa mea, Celly, foarte clară, ca şi când ar fi stat în faţa mea. Ea îmi zâmbi. *Răbdare, Leia*.

Iluminarea vine ca răsăritul soarelui. Încet... Apoi, deodată. Mătuşei Celly îi plăceau ghicitorile. Mă înnebunise cu ele. Dar nu mă puteam gândi cât de mult îmi va fi dor de ea. Nu acum. Luke îmi spuse că tatăl său luptase în Războiului Clonelor. Ben îi spusese că şi el fusese Cavaler Jedi. De aceea avea Luke sabia de lumină.

Poate că părinţii noştri se cunoscuseră. Poate chiar au luptat împreună, unul lângă celălalt. La fel ca noi. Dar nu vom şti niciodată cu siguranţă.

Luke era gata de luptă. Susţinea că este un pilot bun şi era dornic să urce într-un X-interceptor. Spera că Han se va răzgândi şi va lupta şi el, de asemenea. I-am spus lui Luke că Solo era bine numit astfel. Nu s-ar pune în pericol pentru nicio cauză. Dar, pe ascuns, speram şi eu că o va face. Ştiu că am spus lucruri dure despre Solo. Dar, uneori, exista ceva pe faţa lui care era aproape... nobil. Îmi salvase viaţa. Şi ştiam că îi urăşte pe imperiali. S-ar putea să se decidă să lupte.

În curând, vom intra pe orbita lui Yavin. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că eram pe o navă de contrabă. Han nu îi supraestimase viteza. Avea experienţă cu evitarea legii, aşa că, motoarele sale erau ajustate la maximum. Asta chiar ne-a făcut să câştigăm timp preţios...

Căpitanul Solo tocmai îmi comunicase că, dacă voiam să văd *Baza nebunilor*, ar trebui să merg pe punte, imediat.

Baza nebunilor?

Eram nebună să cred că Solo se va alătura vreodată Rebeliunii.

NOTAREA Nr. 13

LOCAŢIA: CABINELE PILOŢILOR SPAŢIALI / AVANPOSTUL MASSASSI /
A PATRA LUNĂ A LUI YAVIN

În timp ce coborâm în grabă pe rampa de îmbarcare a *Şoimului*, aerul ne lovi ca o pânză umezită. Luna lui Yavin era o planetă a junglei, iar atmosfera era formată, practic, din abur.

3PO începu să se îngrijoreze că va rugini într-un astfel de climat. R2 bipăi şi fluieră în dezacord. Dar 3PO insistă iritat că, indiferent de situaţie, aparenţa era *întotdeauna* importantă.

Va trebui să-mi amintesc asta, data viitoare când voi fi prinsă într-o închisoare imperială.

Chiar atunci, un X-interceptor ţâşni pe deasupra capului, apoi plonjă spre suprafaţă, ca pentru bombardament. În ultima clipă, degajă şi urcă spre stânga.

Piloţii spaţiali făceau manevre.

Ochii lui Luke nu părăsiră deloc interceptorul. Puteam să-mi dau seama la ce se gândea. Abia aştepta să urce într-o cabină de interceptor.

L-am văzut şi pe Han aruncând o privire spre X-interceptor. Dar el păru îngrijorat. Ştiam la ce se gândea. Pe lângă Steaua Morţii, X-interceptorul arăta îngrozitor mic.

Comandantul Willard se grăbi spre noi, în speederul său. Mă strânse într-o îmbrăţişare care îmi provocă un nod în gât. El fusese principalul meu contact cu Rebelii încă din primele zile. Auzise de Alderaan şi se temuse de ce era mai rău. Era atât de bucuros să vadă că eram în siguranţă.

De ce a trebuit să menţioneze Alderaan? Nodul crescu şi mai mult, dar l-am înghiţit, forţându-l să coboare în stomac. Durerea mă sperie. Era atât de mare, atât de completă. Ştiam că va trebui să o simt în cele din urmă. Dar abia după bătălie.

Aşa că i-am spus lui Willard că nu aveam timp pentru regrete. Aveam de planificat un atac.

Număratoarea inversă începu. R2 îşi descărcase băncile de date şi planurile Stelei Morţii fuseseră analizate. Piloţii

fuseseră chemaţi de la manevre, supraveghere sau odihnă şi li se dăduseră ordine să se echipeze pentru a participa la sesiunea de informare pentru atac. Generalul Dodonna era cel mai bun tactician pe care îl aveam. El era responsabil de strategia atacului şi urma să conducă sesiunea. El şi Willard stătuseră împreună, studiind planurile.

Aşa că îmi reveni mie sarcina de a scoate din magazie proviziile pentru recompensa lui Han Solo. Nu mai era nimeni altcineva disponibil, iar Willard mi-o ceruse ca pe o favoare. Ştiam că lui Han i se promisese o recompensă. Dar avem nevoie disperată de acele provizii. Metalele erau vitale pentru menţinerea funcţionării echipamentelor tehnice sau pentru un posibil troc, în viitor. Willard mă întrebă dacă puteam să-l conving pe Căpitanul Solo să renunţe la recompensă.

— Foloseşte-ţi farmecul, spuse el. Asta ar trebui să-l topească.

Cuvintele *slabe şanse* îmi plutiră prin minte, dar nu i le-am spus. Solo şi cu mine ne tot loviserăm cap în cap ca nişte bantha, încă de când ne întâlniserăm. Ca să nu mai vorbim că era un ticălos care voia doar bani.

Nu i-am putut spune toate astea lui Willard. Oricum, nu îmi ceruse să fac ceva prea greu. I-am spus că voi face tot ce pot.

Dar, odată ce am ajuns în zona de încărcare, privindu-l pe Chewie cum încărca provizii, parcă nu-mi mai găseam cuvintele. *Să-mi folosesc farmecul cu Han Solo?* Aş putea la fel de bine să încerc să o farmec pe creatura aceea cu tentacule din compactorul de gunoi din Steaua Morţii. Mă aşteptam să negocieze suma, dar nu o făcu. Îmi spuse că era mai puţin decât merita – dar se va descurca.

În acel moment, aş fi preferat să-mi smulg limba decât să îi cer ceva lui Han Solo. Dar îi promisesem lui Willard că voi încerca. Mi-e teamă totuşi că cererea mea a sunat mai mult ca o provocare. *De ce nu se gândea şi la altcineva în afară de el, măcar o dată? Alianţa avea nevoie de metalele alea. Şi, cu siguranţă, noi le-am folosi mai bine decât să le risipim prin cine ştie ce cantină amărâtă.*

Han clătină din cap. *Chiar credeam că va lăsa să-i scape prada asta doar pentru a ajunge să fie distrus odată cu noi, ceilalţi? Eram pe punctul de a fi transformaţi în praf spaţial. Chiar arăta el ca un prost?*

— Chiar vrei să-ţi răspund la întrebarea asta? l-am întrebat.

Han puse un picior cu cizmă pe o carcasă şi se sprijini pe genunchi. Faţa îi era aproape de a mea. Nu voia să spună că nu trebuia să luăm poziţie. Dar, uneori, era mai bine să ne retragem.

— Tu şi cu mine am văzut tot arsenalul ăla plutitor, spuse Han. Grămada asta de X-interceptoare vor fi ca muştele care bâzâie în jurul lor. Ştii ce se întâmplă cu muştele?

Lovi cu mâna, brusc, într-o cutie. Sunetul mă făcu să tresar.

Dacă aş fi deşteaptă, aş urca la bordul autobuzului său şi aş părăsi planeta. Să rămân în viaţă pentru a lupta altădată. Nu ar fi mai bine pentru cauza mea preţioasă dacă aş trăi să pot spune povestea?

În felul său brutal, obişnuit, Han îmi prezentase opţiunile. Dar el nu ştia că exista ceva mai important decât supravieţuirea. Onoarea. Mai bine mor stând în picioare decât să fug ca o laşă. Asta i-am spus, dar a crezut doar că îl insult din nou.

El nu era un laş, îmi spuse el. *Îmi salvase viaţa, nu trebuia să uit asta*.

Cum puteam să uit asta când mi-o tot amintea?

În plus, îmi salvasem singură *propria* viaţă. El doar mă ajutase.

L-am lăsat acolo cu preţioasa lui răsplată. Nu suportam să mai schimb niciun cuvânt cu el. Nu când în jurul meu erau piloţi care erau dispuşi să moară pentru cauza noastră.

Luke avea dreptate. Am fi putut folosi abilităţile lui Han. Şi încă mai aveam acel sentiment... Noi trei fuseserăm parteneri, pentru o scurtă perioadă de timp. Am reuşit să scăpăm împreună de pe Steaua Morţii. Grupul nostru *funcţionase*. Eram un grup puternic.

De fiecare dată când eram cu el, mă simţeam confuză. Dezechilibrată. Exista în el ceva care mă atrăgea, mă făcea să mă întreb cum era cu adevărat în spatele acelei fanfaronade. Dar mai era ceva, care mă făcea să vreau să-i dau un binemeritat şut în dos.

Dar nu aveam timp să mă gândesc la cum ar putea fi. Eram chemată prin comunicator. Era timpul să înceapă sesiunea

de informare a piloţilor.

NOTAREA Nr. 14

LOCAŢIA: HANGARUL PRINCIPAL / AVANPOSTUL MASSASSI

Sesiunea de informare se terminase. Acum stăteam într-un colţ al hangarului principal, urmărindu-i pe piloţi cum îşi pregăteau navele.

Dodonna nu ne subestimase şansele. Erau foarte mici. Steaua Morţii avea o defensivă uimitoare. Era pregătită pentru un atac al unei flote stelară, pe scară largă. Cu puterea sa de foc masivă şi cu scuturile puternice, era aproape de neînvins. O astfel de structură masivă putea fi distrusă de o mână de nave de luptă cu un pilot?

Răspunsul era... poate că da. Dodonna fusese cel care şi-a dat seama cum. Mărimea Stelei Morţii şi puterea ei erau tocmai uneltele care o vor distruge.

Aşteptându-se la armate, flote şi escadrile, Imperialii nu luaseră niciodată în calcul viteza, agilitatea, şi vitejia unei nave de luptă mici.

Zona ţintă – un orificiu de evacuare termică – avea un diametru de doar doi metri. Puţul conducea direct către sistemul reactorului. Dacă lovitura intra, avea să înceapă o reacţie în lanţ care va distruge Steaua Morţii.

Hangarul era zgomotos şi aglomerat, dar bine organizat. Toată lumea se mişca repede şi eficient. Rezervoarele erau alimentate, iar armele şi droizii erau pregătiţi şi încărcaţi. Vederea micilor nave făcea să mă mă cuprindă un fior, amintindu-mi de comparaţia lui Han cu insectele bâzâitoare. Dar apoi mi-am amintit că până şi o insectă poate doborî o fiară mai mare – dacă înţepătura era precisă şi conţinea suficient venin.

Încrederea lui Luke făcea să-mi crească optimismul. Han stătuse la sesiunea de informare cu braţele încrucişate, având o expresie de scepticism pe faţă. Dar Luke zâmbise atunci când se oprise să-mi vorbească, după întâlnire.

— Nu-ţi face griji, Leia, spuse el. Dodonna are dreptate. Se poate face. Dacă pot nimeri un şobolan womp dintr-un T-16, un

orificiu de evacuare va fi ceva uşor.

Luke li se părea prea încrezător piloţilor mai experimentaţi. Se bucurau că li se alătura, dar încă nu-şi dovedise valoarea. Nu mai zburase niciodată cu un X-interceptor. Dar eu aveam încredere în el. Aveam din nou acel sentiment ciudat. Nu îmi dau seama cum de ştiam asta – dar ştiam că supravieţuirea lui Luke era importantă pentru bătălia asta şi pentru bătăliile ce aveau să urmeze.

I-am spus un *la revedere* scurt lui Luke, urându-i noroc. Nu voiam să-l distrag. Gândurile mele erau cu el şi el ştia deja asta.

R2 era încărcat chiar atunci pe nava de luptă a lui Luke. Ajunsesem să îl îndrăgesc de droidul ăla. Era ceva special la el, ceva ce îi depăşea programarea. Mă bucuram că urma să fie cu Luke.

Acum tocmai decola prima navă de luptă. Zgomotul rachetelor ionice era asurzitor. Dar nu voiam încă să părăsesc hangarul. Voi aştepta să plece şi ultima navă de luptă. Navele zburară în formaţie, cu aripile aproape atingându-se, având sclipiri argintii intermitente. Tocmai dispăruseră în acoperişul de nori.

Cum mă simţeam? Plină de speranţă, desigur. Dar şi de invidie. Mi-aş fi dorit să fiu acolo, sus, cu ei. Puteam să pilotez o navă, dar nu eram pilot de vânătoare. Mi-aş fi dorit să am pregătirea necesară. Dar odată ce devenisem Senator, toată energia mea fusese concentrată în acea direcţie.

Voi urmări bătălia din camera de război. Dar data viitoare, voi lupta.

Dodonna tocmai trecu pe lângă mine. Mă privi atent, de parcă ştia ce gândeam.

— Ţi-ai dus deja propriile bătălii ca să ajungi aici, spuse el. Nu am avea nici măcar această şansă dacă nu ai fi fost tu.

Era frumos din partea lui că spunea asta. Dar voiam să fac mai mult. Voiam să fiu acolo, sus, bombardându-i laolaltă cu restul piloţilor.

El îmi atinse braţul. Îmi spuse că era timpul să mă îndrept spre camera de război. Am mai zăbovit o clipă în hangar. Într-un colţ, l-am văzut pe 3PO, arătând pierdut. Se uita la locul unde dispăruse ultima navă.

— O, dragul de tine, l-am auzit spunând. R2, trebuie să te întorci!

Acelaşi strigăt era în inima mea. *Luke, trebuie să te întorci!*

Am simţit un impuls de simpatie pentru bietul 3PO. L-am chemat să-i spun că putea urmări bătălia împreună cu mine.

Mi-a mulţumit – pe larg. Nu ştia ce să facă dacă trebuia să aştepte de unul singur. Ştiam ce vrea să spună.

Merita să fie acolo, i-am spus eu. Ne scosese din nişte încurcături foarte urâte. Dar l-am avertizat că va trebui să tacă. Ştiam cât de vorbăreţ era.

3PO îmi promise că nu va scoate niciun cuvânt. Apoi, ezită. Flutură cu un braţ auriu spre cer.

— Aş aprecia o mică asigurare din partea dumneavoastră, Prinţesă Leia. Credeţi că vor reuşi?

Nu conta dacă vor *putea reuşi*, i-am răspuns eu. *Trebuiau să reuşească*.

NOTAREA Nr. 15

LOCAŢIA: CAMERA DE RĂZBOI / AVANPOSTUL MASSASSI

Aveam de gând să înregistrez această mare bătălie pe măsură ce se întâmpla. Detaliile ar putea fi importante pentru planurile strategice viitoare. Pentru că *va exista* un viitor.

M-am aşezat la câţiva metri distanţă de Dodonna, care era comandantul piloţilor. Voi fi suficient de aproape ca să-i prind ordinele în aparatul de înregistrare, dar nu suficient de aproape pentru a-l distrage. Înregistratorul ar trebui să fie, de asemenea, capabil să preia transmisiile piloţilor, prin interfonul camerei de război. Aveam o vedere bună asupra ecranului rotund. X-interceptoarele erau punctele care zburau acum în formaţie, îndepărtându-se de Yavin şi cele patru luni ale sale.

Steaua Morţii se îndrepta spre *noi*. Lumina aceea intermitentă ne spunea unde se afla, şi cât de repede se mişca. Calculatorul va marca timpul şi distanţa până la Steaua Morţii, pe tot parcursul bătăliei.

Computerul: Alertă de aşteptare. Steaua Morţii se apropie. Timp estimat până când ajunge în raza de tragere, cincisprezece minute.

Leia: Luptătorii TIE tocmai au apărut pe ecran, îndreptându-se spre piloţii noştri.

Dodonna: Navele de luptă TIE se îndreaptă spre voi.

Leia: Bătălia a început. Ochii mei continuă să fixeze punctul de pe ecran care era Luke – Roşu Cinci. Este urmat de ceilalţi piloţi – Biggs, Wedge, Porkins. Punctele se adună într-o nouă formaţie, pe măsură ce se apropie luptătorii TIE. Focul puternic de lasere urmează fiecare manevră a acestora. Luptătorii TIE bâzâie în spate lor. Luke este urmărit îndeaproape de un luptător TIE. Wedge şi Biggs manevrează pentru a-l acoperi. L-au nimerit! Focul laser al lui Biggs tocmai a distrus TIE-ul. Am doborât unul, dar nu avem timp să ne înveselim. Tirul duşmanului este puternic. Piloţii se eschivează, se ridică, se rostogolesc. Dar pot vedea că fiecare manevră nu este doar o

acţiune evazivă, ci îi aduce mai aproape de obiectiv – şanţul lung şi îngust care ducea spre orificiul de evacuare. Sunt destul de aproape acum pentru ca armele laser masive ale Stelei Morţii să se adauge la puterea de foc a imperialilor. Nu-mi vine să cred cât de multă putere de foc se foloseşte împotriva forţelor noastre! Unii dintre piloţii Roşii s-au despărţit pentru a atrage focul. Luke se îndreaptă acum spre suprafaţa Stelei Morţii, bombardând-o în timp ce zbura. S-a întâmplat ceva cu nava sa. Zbura prea repede, nu poate manevra…

Biggs: Luke, retrage-te! Retrage-te! Eşti bine? Mă auzi? Roşu Cinci! Luke!

Leia: *Răspunde-i, Luke!* Oare forţele G l-au făcut să-şi piardă cunoştinţa? Nu mai pot vorbi…

Luke: M-am prăjit puţin, dar sunt bine.

3PO: Mulţumesc galaxiilor! Oh, îmi pare teribil de rău, Alteţă. Nu voi mai scoate niciun cuvânt...

Leia: Navele se întorc din nou. Chiar şi fiind lumini intermitente pe ecranul computerului, navele par hotărâte. Porkins! Tocmai l-am pierdut. Punctul lui tocmai a dispărut. Luptătorii TIE se apropie, trăgând cu turbolaserele. Se îndreaptă spre Luke şi Biggs. *Ţine-te bine, Luke*.

Wedge: Fii atent în spate! Ai nave de luptă deasupra ta!

Biggs: Luke, ridică-te!

Luke: Sunt lovit!

Leia: Este lovit... Luke...

Luke: ...dar nu e rău. R2, vezi ce poţi face.

Leia: 3PO şi cu mine ne-am încordat amândoi, urmărind punctele de pe ecran de parcă i-am fi putut ajuta prin forţa concentrării noastre.

Voce neidentificată: Zonă de foc puternic pe partea asta. Roşu Cinci, unde eşti?

Luke: Nu pot scăpa de el!

Wedge: Sunt călare pe el, Luke.

Leia: Biggs şi Wedge se îndreaptă rapid spre Luke. Dar luptătorul TIE este atât de aproape de nava lui Luke încât aş putea să jur că aripile lor trebuie să se atingă. Biggs şi Wedge luptă pentru a lua poziţii pe flancurile lui Luke. Văd fasciculele de laser schimbate de nave. Apoi, luptătorul TIE explodează. L-au nimerit!

Luke: Mulţumesc, Wedge. A fost un pic prea aproape.

3PO: Sunt de acord din toată inima, Stăpâne Luke... Oh, mă tem că am...

Leia: 3PO tocmai şi-a pus o mână metalică peste gură. Dacă nu ar fi făcut-o, aş fi făcut-o eu.

Dodonna: Estimez că mai sunt cinci minute până când Steaua Morţii va ajunge în raza de acţiune.

Leia: Cinci minute! Nu înseamnă prea mult timp. Tocmai l-am pierdut Albastru Doi. Punctul care reprezenta nava sa s-a luminat, atunci a dispărut. Tiree – a murit un om bun. Acum Liderul Albastru se roteşte scăpat de sub control... Nava îi explodează. A murit şi Hutch. A fost prietenul meu. A pilotat o dată pentru mine într-o misiune în sistemul Belassar. Mi-a spus glume tot drumul. Mă uit la Albastru Cinci. Talos Merkin este un veteran din nenumărate campanii. Este unul dintre cei mai buni piloţi ai noştri. Nu ne putem permite să-l pierdem. Focul inamic îi loveşte aripa. Nava se zbate. Ruta sa este instabilă. Este în spirală, fără control. Nu! Nu Talos!

Computerul: Steaua Morţii va fi în raza de acţiune în trei minute.

Leia: Trei minute! Nu mai au timp suficient. Nu au reuşit nici măcar o lovitură!

Dodonna: Lider Roşu, aici Baza Unu. Păstraţi jumătate din grup în afara razei de acţiune, pentru următoarea trecere.

Leia: Liderul Roşu se apropie acum de ţintă. Trece, apoi întoarce, evitând focul inamic. Acum este în tranşee. Se duce... mai aproape... mai aproape... aproape că a ajuns... Şi acum racheta a plecat... A nimerit! Dar Steaua Morţii este încă pe ecran. Este afectată doar la suprafaţă. Totuşi, a fost un succes clar. Sper că l-a doborât pe Marele Moff Tarkin din picioare! Dar Liderul Roşu şi-a pierdut motorul de la tribord. Îl urmăreşte un luptător TIE. Urmărisem anume acest punct. Spre deosebire de celelalte nave, nu se scufunda, nu dădea ocol şi nici nu încerca vreun fel de acţiuni evazive. Era neobosit. Şi ne doborâse cei mai buni piloţi. Cine putea pilota nava aceea? Ştiam deja răspunsul. Parcă mi l-ar fi strigat cineva în ureche. *Era Darth Vader însuşi.* Liderul Roşu tocmai a explodat şi a dispărut. Un alt pilot dispăru şi el. Atmosfera este sumbră în camera de război. Mai aveam doar câteva secunde la dispoziţie. Am început să păşesc prin cameră.

Luke: Biggs, Wedge, mergem la viteză maximă.

Biggs: Luke, cu viteza asta nu vei putea să ieşi la timp.

Luke: Va fi exact ca în Canionul Beggar de acasă.

Leia: Pare atât de calm, de încrezător. Dacă cineva o poate face, Luke este acela. Cred asta din toată inima şi sufletul meu, în timp ce Luke intră în tranşee. Biggs şi Wedge rămân în urmă pentru a-i acoperi spatele. Luke este acum la viteză maximă, zburând prin şanţ. Wedge este lovit şi trebuie să se retragă. Mă uit la punctul despre care ştiu că este Vader. Trage în Biggs. Nu, Biggs! X-interceptorul lui tocmai a explodat. Eu... mă doare inima. Abia îl întâlnisem, dar îmi plăcea de Biggs. Mi-am amintit cum mă salutase şmechereşte în timp ce urca în cabina de pilotaj. Şi el era de pe Tatooine. Luke era rivalul şi prietenul său. O altă pierdere pentru Luke. Pentru noi toti. Trebuie *să* câştigăm bătălia asta! Vader este în spatele lui şi câştigă teren. Nu renunţă. El nu renunţa niciodată. O lumină tocmai se estompă pe punctul care reprezenta nava lui Luke.

Dodonna: Ce face... Luke! Ai oprit computerul de ţintire. Ce s-a întâmplat?

Luke: Nimic. Sunt bine.

Leia: Dar chiar este? Fără computer, cum va putea să măsoare distanţa şi să aibă precizie? Eu nu... Tocmai am avut cea mai ciudată senzaţie. De parcă Luke mi-ar fi vorbit. *Ai încredere în mine*, îmi spuse el. Chiar aveam. Luptătorii TIE se apropie necruţători. Nava lui Luke rămâne constantă. Este încă în afara razei focului lor. Dar numai pentru câteva secunde.

Computerul: Steaua Morţii a trecut de planetă. Acum suntem în raza de acţiune.

Leia: Ţine-te bine, Luke! Dar văd că luptătorii TIE s-au strâns în jurul lui. Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la asta. O singură navă împotriva atâtor adversari! Stai puţin – un luptător TIE tocmai a explodat! Şi nu a tras Luke... ci un punct necunoscut, care se deplasa pe ecran. Îl văd. Cine este? Nu este un X-interceptor.

Voce neidentificată: Iu-huuu!

Leia: Este Han! S-a întors! Legătura lui cu Luke trebuie să fie mai mare decât ştia oricare dintre noi. Sau poate că legătura lui cu Rebeliunea? Unul dintre apărătorii TIE tocmai explodă. Se ciocni cu nava lui Vader! Vader se roteşte fără control. Nu mai poate manevra! Acum a dispărut de pe ecranul nostru, în spaţiul profund. Sper să se ducă pentru totdeauna.

Han: Eşti liber, puştiule. Aruncă chestia aia în aer şi hai să plecăm acasă!

Leia: Distruge-o, Luke! Trimite-le moleculele în cele mai îndepărtate zone ale celei mai îndepărtate galaxii. Fă-o! Racheta clipeşte apropiindu-se de ţintă. Pare aproape... A nimerit! La fix! Steaua Morţii pulsează şi apoi dispare. A făcut-o! A făcut-o! Toţi cei aflaţi în camera de război au izbucnit în urale. Iar eu mă înveselesc cel mai tare dintre toţi. Îi pot auzi pe Han şi pe Luke chiuind din nou prin comunicator, ca doi copii. Mi-aş dori să fiu cu ei. Alderaan este răzbunat! Punctele radar dispar deja de pe ecran. Luke şi Han vin înapoi la bază. Trebuie să mă duc în hangar. Vreau să fiu prima care felicită-i. Asta, dacă reuşesc să mă eliberez de 3PO, care a decis să-mi dea o îmbrăţişare metalică. Da, 3PO, au făcut-o. Au reuşit! Uau, încetează să mă mai îmbrăţişezi! Sau cel puţin, ai grijă cu coatele ălea.

NOTAREA Nr. 16

LOCAŢIA: APARTAMENTUL SENATORIAL / AVANPOSTUL MASSASSI

Willard îmi sugerase că trebuia să avem o ceremonie de onoare şi eram cu toţii ocupaţi să ne pregătim pentru ea. R2 fusese reparat şi strălucea, iar 3PO ceruse de patru ori mai mult lustru metalic.

Era ciudat că trebuia să port din nou o rochie albă. Mă îmbrăcasem aşa mult timp. Dar acum mă schimbasem. Eram mai mult un războinic decât o Prinţesă.

Han Solo refuză să participe la ceremonie. Luke încercase să vorbească cu el, dar degeaba. Aşa că Luke venise la mine. Îmi ceru să încerc şi eu.

— Foloseşte-ţi abilităţile diplomatice, îmi spuse el.

I-am spus că aş prefera să-mi folosesc blasterul. Dar, de fapt, am spus-o din obişnuinţă. Adevărul era că, dacă nu aş şti că şobolanul ăla mă va chinui, i-aş da lui Han Solo un sărut – cum nu a mai văzut – pentru că revenise.

L-am chemat pe Han în camera mea. De îndată ce intră, făcu o plecăciune batjocoritoare şi îmi spuse că s-a conformat *ordinului meu regesc*.

Încerca să mă enerveze, dar nu m-am lăsat momită. Îmi stabilisem strategia. Voi fi perfect calmă. Nu voi recurge la insulte sau batjocuri.

L-am îndemnat să-şi reconsidere decizia. Se întorsese să lupte, riscând foarte mult, personal. Acţionase curajos şi altruist. Şi nu am adăugat acel *de data asta*. Vezi ce diplomată pot fi?

O zi normală de muncă, îmi răspunse Han ridicând din umeri.

Distrusese câteva navele imperiale. Ce mare lucru! O mai făcuse.

Ce mare lucru? Îmi simţeam enervarea crescând. I-am spus cu duritate că ar fi putut oricând să amaneteze medalia pentru bani. Han nici măcar nu tresări la vorbele mele. Îmi spuse doar că ar prefera să nu participe la spectacolul. *Toată acea fanfaronadă însemna mai puţin decât dosul unui şobolan*

womp, cred că a fost fraza elegantă folosită de el. Ei bine, el chiar ar trebui să ştie aşa ceva.

Puteam simţi cum se adună iritarea în mine, dar am mai făcut un efort.

Bine, i-am spus. *S-ar putea să fii departe de a fi nobil. Dar cel puţin poţi înţelege că asta este o ceremonie pentru toţi cei care au luptat. Nu doar pentru tine*.

Atunci m-a surprins. Mi-a spus adevăratul motiv pentru care refuza să participe. *Cei care merită medalii*, îmi spuse el, *erau cei care nu supravieţuiseră*.

Asta mă blocă. Pur şi simplu nu mă aşteptam la un astfel de sentiment generos de la Han Solo. Mânia îmi dispăru imediat. I-am vorbit ca unui camarad. Deoarece, chiar dacă nu *voia*, era un camarad. Oricât încercase să evite asta. Aşa că i-am spus ceea ce era în inima mea.

Rebeliunea are mulţi eroi. Dar avem multe bătălii de dus. Vor muri mulţi bărbaţi şi femei. Şi, onorându-i pe Han şi pe Luke, îi onorăm pe toţi cei care au luptat. Pentru forţele Rebele era important să aibă o ceremonie, să stea în sala tronului şi să vadă pentru ce luptau. Toate structurile Republicii – consiliile, comitetele şi ceremoniile – fuseseră interzise de imperiali. Trebuia să ne păstrăm vii tradiţiile. Făceau parte din lupta noastră.

— Genul ăsta de lucruri nu mi-a plăcut niciodată, spuse Han ridicând din umeri. Eu nu am ce căuta acolo, surioară. Eu sunt un pirat, nu un erou.

Dar aici eram cu toţii în afara legii. Eram Senatori fără Senat. Eram soldaţi renegaţi. Diplomaţi căzuţi în dizgraţie. Şi, conform imperialilor, eram o bandă de trădători.

— Eu sunt o Prinţesă fără planetă, îţi aminteşti? i-am spus. Deci, consideră că eşti printre prieteni.

Atunci îmi zâmbi într-un mod care de obicei mi se părea iritant. Cumva, de data asta nu mă deranjă. Un colţ al gurii i se ridică, ca şi cum dacă ar fi zâmbit cu toată gura ar fi făcut un efort prea mare. Făcu un pas spre mine. Era mai aproape de mine decât îmi plăcea.

— Suntem prieteni? întrebă el. Atunci strânge-mi mâna, Leia.

I-am scuturat mâna cu putere şi fermitate. El nu avu probleme. Am încercat să mă întorc, dar strânsoarea lui era

puternică. Îşi trecu degetele de-a lungul bătăturilor pe care le aveam în palmă. Mâna mea nu mai era mâna unei Prinţese.

Apoi avu tupeul să-mi spună că ştiuse întotdeauna că mă voi da pe brazdă.

Toată iritarea îmi reveni imediat. Mi-am smuls mâna înapoi. Într-una din zilele astea, avea să facă cunoştinţă cu pumnul meu.

I-am făcut semn să plece, spunându-i că mă aştept să-l văd la ceremonia din după amiaza aceea. Fireşte, nu putu rezista să nu mă împungă, aşa, de despărţire:

— Pentru o Prinţesă fără planetă, eşti îngrozitor de dornică să dai ordine.

L-am fixat cu cea mai bună privire regală a mea.

— Asta pentru că sunt foarte pricepută să le dau, i-am răspuns.

Niciodată nu mă simţeam că aş fi fost în avantaj în faţa lui Han Solo. Uram chestia asta. Dar, cel puţin, aveam ultimul cuvânt.

NOTAREA Nr. 17

LOCAŢIA: ANEXA CAMEREI TRONULUI / AVANPOSTUL MASSASSI

Han participă la ceremonie. Până în ultimul moment, nu fusesem sigură că va veni. Mi-am mascat uşurarea când apăru, cot la cot cu Luke şi Chewbacca. Cei trei se îndreptară spre mine, pe culoarul central făcut de toate trupele noastre. A fost un moment măreţ.

Eu eram flancată de Willard, Dodonna şi Senatorii Rebeli. R2 era şi el pe podium, reparat şi strălucitor, alături de un 3PO lustruit şi mândru.

Când le-am înmânat medaliile, am simţit din nou acel curent ciudat. De data asta, trecu prin noi toţi.

Aveam senzaţia aceea a unor lucruri cunoscute în profunzime, dar care erau dincolo de puterea mea de înţelegere. Ceva pe care nu-l pricepeam.

Ai încredere, îmi spuse o voce.

Aşa voi face.

Am început această relatare, gândindu-mă că va fi o înregistrare utilă a strategiei Rebelilor, în caz că eram prinsă sau ucisă. Acum se pare că voi supravieţui, pentru o vreme, cel puţin. Aş putea să o distrug. La urma urmei, Steaua Morţii a fost distrusă. Dar acum, motivele mele pentru a-l păstra s-au schimbat. Vreau să-mi amintesc fiecare detaliu... bun sau rău. Într-o zi, dacă Forţa era dispusă, voi avea ceva timp să o analizez. Şi vreau ca Alderaan să fie păstrat în amintire.

Viitorul? Acum vor începe sesiunile de strategie. Vor fi puse în joc toate abilităţile noastre. Abilităţile lui Luke ca pilot vor fi testate din nou. Eu voi avea mai multe misiuni diplomatice, pentru a recruta cât mai multe facţiuni subterane ale Rebelilor. Cu cât ne vom putea infiltra pe mai multe planete, cu atât vom deveni mai puternici. Chiar dacă distrugerea Stelei Morţii fusese o mare victorie, ştiam cu toţii că Imperiul va contraataca dur. Nu se va odihni, dar nici Rebeliunea nu o va face.

3PO ceruse deja, diplomatic, un post mai sigur, atâta timp cât R2 era lângă el. Dar dacă 3PO dorea siguranţă, se afla într-un univers greşit. Până când Imperialii nu erau înfrânţi, nimeni nu era în siguranţă.

Luke şi cu mine avem acelaşi sentiment despre Darth Vader – nu era mort. Ne vom întâlni din nou cu el. Şi, cumva, bănuiam că Han va fi implicat în lupta noastră. Oricât ar susţine că abia aştepta să plece.

La banchetul de după ceremonie, noi trei am stat împreună. Am urmărit petrecerea pentru o clipă – toată lumea mânca, bea, râdea.

— Sigur, toată lumea este fericită acum, spuse Han. Dar, într-o zi, Prinţesă, bătălia asta cu Steaua Morţii s-ar putea să ne pară o plimbare într-un parc spaţial.

Uram să recunosc asta, dar ştiam că are dreptate.

— Eu sunt pregătit pentru orice va urma, spuse Luke.

M-am întors spre el. Ochii noştri se întâlniră. Am văzut o determinare familiară în privirea lui. O determinare asemănătoare cu a mea. Amândoi am pierdut, din cauza imperialilor, tot ce ştiam, pe toţi cei pe care îi iubeam. Luke şi cu mine eram la fel. Ceea ce însemna că, poate, nu eram atât de singură pe cât credeam.

— Şi eu sunt gata, i-am spus.

Forţa fie cu noi.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub

conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final.

Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost

dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.